ପାନିଅମ୍ - ସଂଖ୍ୟା ତିନି

ଦର୍ଶନ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ: ଗୋଟିଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମାନ୍ତରାଳ

Jeff Pippenger
2025-02-28

ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟି ଏକ ଶତ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଇତିହାସରେ ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପୁନରାବୃତ ହୋଇଛି। ହବକୂକ ଅଧ୍ୟାୟ ଦୁଇ, ଶେଷକାଳରେ କହୁଥିବା ଦର୍ଶନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରି, ସେହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ହୃଦୟସାରକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ।

> ମୁଁ ମୋର ପହରା ସ୍ଥାନରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବି, ଏବଂ ଦୁର୍ଗଶିଖର ଉପରେ ନିଜକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବି; ଏବଂ ସେ ମୋତେ କ'ଣ କହିବେ, ଏବଂ ମୁଁ ନିନ୍ଦିତ ହେଲେ କ'ଣ ଉତ୍ତର ଦେବି, ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ନିରୀକ୍ଷା କରିବି। ଏବଂ ଯିହୋବା ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ, ଦର୍ଶନଟି ଲେଖ, ଏବଂ ଫଳକମାନଙ୍କ ଉପରେ ତାହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଲେଖ, ଯେପରି ଯେ ଏହାକୁ ପଢ଼େ ସେ ଦୌଡ଼ିପାରେ। କାରଣ ଦର୍ଶନଟି ଏଯାବତ୍ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ପାଇଁ ଅଛି; କିନ୍ତୁ ଶେଷକାଳରେ ତାହା କଥା କହିବ, ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧ ହେବ ନାହିଁ; ଯଦିଓ ତାହା ବିଳମ୍ବ କରୁଛି ବୋଲି ଲାଗେ, ତଥାପି ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର; କାରଣ ନିଶ୍ଚୟ ତାହା ଆସିବ, ତାହା ବିଳମ୍ବ କରିବ ନାହିଁ। ଦେଖ, ଯାହାର ପ୍ରାଣ ଅହଂକାରରେ ଫୁଲିଉଠିଛି, ସେ ତାହାର ଭିତରେ ସରଳ ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ଧର୍ମିକ ତାହାର ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିବ। ହବକ୍କୁକ 2:1–4.

ଦାନିଏଲ ୧୧ର ସତାଇଶତମ ପଦଟି ମଧ୍ୟ "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ"କୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

> ଏହି ଉଭୟ ରାଜାଙ୍କ ହୃଦୟ ଅପକର୍ମ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହେବ, ଏବଂ ସେମାନେ ଏକେ ମେଜରେ ବସି ମିଥ୍ୟା କହିବେ; କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ସଫଳତା ଆସିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଶେଷ ତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ। ଦାନିଏଲ 11:27.

ରୋମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହେଉଥିବା "ଦର୍ଶନ" "ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ" ପାଇଁ ଅଟେ, ଏବଂ ଯେହି ଦୁଇ ରାଜାଙ୍କର ହୃଦୟ ଅପକାର କରିବାକୁ ଓ ଏକେ ମେଜରେ ବସି ମିଥ୍ୟା କହିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ, ସେମାନେ ଏକ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ ପଥଚିହ୍ନକୁ ସୂଚିତ କରନ୍ତି, ଯାହା ଦର୍ଶନ "କହିବା" ପୂର୍ବରୁ ଆସେ। ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଦୁଇ ରାଜା "ମିଥ୍ୟା" କହନ୍ତି, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଦର୍ଶନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ କହେ, ସେତେବେଳେ ତାହା ମିଥ୍ୟା କହେ ନାହିଁ। ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ହେଉଛି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର ଆଇନ, ଏବଂ ମେଜରେ ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଏକ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ କାଳଖଣ୍ଡର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। "ଦର୍ଶନ" ଇତିହାସରେ ରବିବାର ଆଇନ ସମୟରେ ପୂରଣ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ରବିବାର ଆଇନର ପୂର୍ବରୁ ଏହା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଏ। ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ, କାରଣ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଛି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି। ଯଦି ଦର୍ଶନ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥାନ୍ତା, ତେବେ ଦର୍ଶନର ପୂରଣ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ତାହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରନ୍ତା ନାହିଁ।

ଯିରିମିୟା ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ "ଅପେକ୍ଷା" କରନ୍ତି:

> ହେ ପ୍ର ଭୁ, ତୁମେ ଜାଣୁଛ: ମୋତେ ସ୍ମ ରଣ କର, ଏବଂ ମୋପ୍ର ତି ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କର, ଏବଂ ମୋର ନିର୍ଯାତକମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମୋର ପ୍ର ତିଶୋଧ ନିଅ; ତୁମ ଦୀର୍ଘସହିଷ୍ଣୁତାରେ ମୋତେ ଅପହୃତ କରିନଅ: ଜାଣ, ତୁମ ନିମନ୍ତେ ମୁଁ ନିନ୍ଦା ସହିଛି। ତୁମର ବାକ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ମିଳିଲା, ଏବଂ ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭକ୍ଷ ଣ କଲି; ଏବଂ ତୁମର ବାକ୍ୟ ମୋର ହୃଦୟର ଆନନ୍ଦ ଓ ଉଲ୍ଲ ାସ ହେଲା: କାରଣ, ହେ ସେନାବାହିନୀମାନଙ୍କ ର ପରମେଶ୍ୱ ର ସଦାପ୍ର ଭୁ, ମୁଁ ତୁମର ନାମରେ ଆହୂତ। ମୁଁ ପରିହାସକମାନଙ୍କ ସଭାରେ ବସିଲି ନାହିଁ, ନାହିଁ ଉଲ୍ଲ ାସ କଲି; ତୁମର ହସ୍ତ କାରଣରେ ମୁଁ ଏକାକୀ ବସିଲି: କାରଣ ତୁମେ ମୋତେ କ୍ରୋ ଧୋଦ୍ଧ ୀପନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଛ। କାହିଁକି ମୋର ବେଦନା ଚିରସ୍ଥା ୟୀ, ଏବଂ ମୋର ଘାଉ ଅସାଧ୍ୟ, ଯାହା ସୁସ୍ଥ ହେବାକୁ ଅସ୍ୱୀ କାର କରେ? ତୁମେ କି ମୋ ପାଇଁ ସମ୍ପୂ ର୍ଣ୍ଣ ମିଥ୍ୟ ାବାଦୀ ପରି, ଏବଂ ବିଫଳ ଜଳସ୍ରୋ ତ ପରି ହେବ? ଏହେତୁ ସଦାପ୍ର ଭୁ ଏପରି କହନ୍ତି, ଯଦି ତୁମେ ଫେରିଆସ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ପୁଣି ଫେରାଇ ଆଣିବି, ଏବଂ ତୁମେ ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡା ୟମାନ ହେବ; ଏବଂ ଯଦି ତୁମେ ତୁଚ୍ଛ ରୁ ମୂଲ୍ୟ ବାନକୁ ପୃଥକ କର, ତେବେ ତୁମେ ମୋର ମୁଖ ପରି ହେବ: ସେମାନେ ତୁମ ପାଖକୁ ଫେରିଆସୁନ୍ତୁ ; କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ

> ଫେରନି। ଏବଂ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ର ତି ଘେରାଯାଇଥିବା ପିତଳ ପ୍ର ।ଚୀର ସଦୃଶ କରିଦେବି: ଏବଂ ସେମାନେ ତୁମ ବିରୁଦ୍ଧ ରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତୁମ ଉପରେ ପ୍ର ବଳ ହେବେ ନାହିଁ: କାରଣ ମୁଁ ତୁମ ସହିତ ଅଛି, ତୁମକୁ ରକ୍ଷ । କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ତୁମକୁ ଉଦ୍ଧ ।ର କରିବା ପାଇଁ, ସଦାପ୍ର ଭୁ କହନ୍ତ ି। ଏବଂ ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୁଷ୍ଟ ମାନଙ୍କ ର ହାତରୁ ଉଦ୍ଧ ।ର କରିବି, ଏବଂ ଭୟାନକମାନଙ୍କ ର ହାତରୁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତ କରିବି। ଯିରିମିୟ 15:15–21।

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାରେ ରବିବାର ଆଇନ ହେଉଛି ସେଠିଏ, ଯେଉଁଠାରେ “ସ୍ମରଣ”ର ପ୍ରତୀକ ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ। ସେଠିଏ ସେହି ସବ୍ବାଥ, ଯାହା ସଦା ସ୍ମରଣୀୟ ରହିବାକୁ ଥିବା, ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷାର ବିଷୟ ହୋଇଉଠେ। ସେଠିଏ ସୋରର ବେଶ୍ୟା, ଯିଏ ଭୁଲାଯାଇଥିଲା, ସ୍ମରଣ କରାଯାଏ। ସେଠିଏ ଈଶ୍ୱର ବାବିଲୋନର ପାପଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଦ୍ୱିଗୁଣ ବିଚାର ଦିଅନ୍ତି।

ଯେଉଁ ପଥଚିହ୍ନରେ “କହିବା” ଅବସ୍ଥିତ, ସେହିଟି ହେଉଛି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର ଆଇନ, କାରଣ ସେଠାରେ ପୃଥିବୀର ପଶୁଟି ଅଜଗର ପରି “କହେ”। ସେହି ଏକେ ପଥଚିହ୍ନରେ ବିଲାମଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ରେଖାରେ ଗଧାଟି “କହେ”। ଯେତେବେଳେ ବପ୍ତିସ୍ମଦାତା ଯୋହନଙ୍କ ଜନ୍ମ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ପିତା ଜଖରିୟା, ଯିଏ ଦେବୀୟ ଭାବରେ କଥା କହିବାରୁ ନିବାରିତ ହୋଇଥିଲେ, “କହନ୍ତି”।

> ଏବଂ ଏମିତି ହେଲା ଯେ, ଅଷ୍ଟମ ଦିନରେ ସେମାନେ ଶିଶୁଟିଙ୍କୁ ସୁନ୍ନତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଲେ; ଏବଂ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ନାମାନୁସାରେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଜଖରିୟା ବୋଲି ଡାକିବାକୁ ଲାଗିଲେ। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମାତା ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ, ନାହିଁ; ବରଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଯୋହନ ହେବ। ତେବେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, ତୁମ ଆତ୍ମୀୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ନାମରେ କେହି ନାହାନ୍ତି। ପରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ଇଙ୍ଗିତ କରି ପଚାରିଲେ, ସେ ତାହାଙ୍କୁ କେଉଁ ନାମରେ ଡାକିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି। ତାହାପରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଲେଖାପଟି ମାଗି ଲେଖିଲେ, କହି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ଯୋହନ। ଏହା ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହେଲେ। ଏବଂ ତକ୍ଷଣାତ୍ ତାଙ୍କ ମୁଖ ଖୋଲିଗଲା, ଓ ତାଙ୍କ ଜିଭ ମୁକ୍ତ ହେଲା, ଏବଂ ସେ କଥା କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କଲେ। ଲୂକ 1:59–64.

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରବିବାର-ବିଧି ପ୍ରବଳ ହେବାବେଳେ ପାପତନ୍ତ୍ରର ଘାତକ ଆଘାତ ସୁସ୍ଥ ହୁଏ, ଏବଂ ସେ ସେହି ସାତଟିରୁ ଥିବା ଅଷ୍ଟମ ରାଜ୍ୟ ହୁଏ, ଯେବେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର, ଯାହାର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଡୋନାଲ୍ଡ ଟ୍ରମ୍ପ, ସେହି ସାତଟିରୁ ଥିବା ଅଷ୍ଟମ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଅଟନ୍ତି। ସେହି ସମୟବିନ୍ଦୁରେ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରକୁ ଏକ ପତାକା ସ୍ୱରୂପେ ଉନ୍ନତ କରାଯାଏ। ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ହେଉଛନ୍ତି ସାତଟିରୁ ଥିବା ଅଷ୍ଟମ ମଣ୍ଡଳୀ। ରବିବାର-ବିଧି ସମୟରେ ଅଷ୍ଟ ସଂଖ୍ୟା ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ, ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ଦିନରେ ଯୋହନଙ୍କ ଖତନା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଜଖରିୟା କଥା କହିଥିଲେ। ଜଖରିୟାର ଅର୍ଥ, ଈଶ୍ୱର “ସ୍ମରଣ କରିଛନ୍ତି”। ରବିବାର-ବିଧି ସେହି ସତ୍ୟ ବିଶ୍ରାମବାରର ଜାଲିଆତି ପ୍ରତିରୂପ, ଯାହାକୁ “ସ୍ମରଣ” କରାଯିବାକୁ ଥିଲା। ରବିବାର-ବିଧି ସମୟରେ ଟୀରର ବେଶ୍ୟା “ସ୍ମରଣ” କରାଯାଏ। ରବିବାର-ବିଧି ସମୟରେ ହିଁ ଈଶ୍ୱର ବାବିଲର ପାପଗୁଡ଼ିକୁ “ସ୍ମରଣ” କରନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଦଣ୍ଡକୁ ଦ୍ୱିଗୁଣ କରନ୍ତି।

ଯିରିମିୟ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ପ୍ରଥମ ନିରାଶାଭଙ୍ଗ ଭୋଗ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯେହିଁ ଦର୍ଶନ ବିଳମ୍ବ କରେ, ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତି। ସେ ସେହି ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଦର୍ଶନ କଥା କହେ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା କହେ ନାହିଁ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁଖ ହୋଇଉଠନ୍ତି। ଯେହିଁ ଦର୍ଶନ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ କଥା କହେ, ତାହାର ପୂର୍ବରୁ ଏକେ ମେଜରେ ଦୁଇଜଣ ରାଜା ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ମିଥ୍ୟା କହୁଥିବା ଘଟଣା ଘଟେ। ସେହି ଘଟଣା ରବିବାର ଆଇନର ପୂର୍ବରୁ ଘଟେ, ଏବଂ ତେଣୁ ପଦ ତେରରୁ ପନ୍ଦର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେପରି ପ୍ୟାନିଅମ୍ର ଇତିହାସରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି, ସେହି ଇତିହାସରେ ଏହା ଘଟେ; ଏହି ସମୟଟି ହେଉଛି ସେହି ସମୟ, ଯେତେବେଳେ “ଜନମାନଙ୍କର ଦୁଷ୍ଟମାନେ” “ଦର୍ଶନ”କୁ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି।

> ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ଦକ୍ଷିଣର ରାଜାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅନେକେ ଉଠିବେ; ତୁମ ଜନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ହିଂସ୍ରମାନେ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶନକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ କରିବେ; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପତିତ ହେବେ। ଦାନିଏଲ 11:14।

“ଦସ୍ୟୁ ମାନେ” ହେଉଛନ୍ତ ି ରୋମ, ଏବଂ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ରେ ରୋମ ହେଉଛି କାଥୋଲିକଧର୍ମ। ପୋପ ଦର୍ଶନକୁ ସ୍ଥ ।ପିତ କରେ, ଏବଂ ସେ ଏହାକୁ ରବିବାର ଆଇନର ଠିକ୍ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତ ୀ ସମୟରେ କରେ। ସେ ପାନିୟମ୍ ର ଯୁଦ୍ଧ ରେ

ମଧ ସ୍ଥ ତା କରିବା ଦ୍ୱ ାରା ଏହା କରେ, ଯେଉଁଠାରେ ଟ୍ର ମ୍ପ ପୁଟିନ୍ ଉପରେ ପ୍ର ବଳ ହୁଅନ୍ତ ି। ଏହି ଯୁଦ୍ଧ 200 BC ରେ ଘଟିଥିଲା, ସେହି ବର୍ଷରେ ଯେତେବେଳେ ପୌରା ଣିକ ରୋମ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୟ ଇତିହାସରେ ପ୍ର ବେଶ କଲା। ପୋମ୍ପେ ୟ ଦି ଗ୍ରେ ଟ୍ 63 BC ରେ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ବିଜୟ କଲେ। ଏହି ଘଟଣା ପୂର୍ବଦେଶରେ ତାଙ୍କ ଅଭିଯାନ ସମୟରେ ଘଟିଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସେ ହାସମୋନୀୟ ଭ୍ର ାତାଦ୍ୱ ୟ ହାଇର୍କାନୁସ୍ II ଏବଂ ଆରିଷ୍ଟୋ ାବୁଲୁସ୍ IIଙ୍କ ମଧ ରେ ହୋଇଥିବା ଗୃହଯୁଦ୍ଧ ରେ ହସ୍ତ କ୍ଷେ ପ କରିଥିଲେ। ପୋମ୍ପେ ୟ ହାଇର୍କାନୁସ୍ IIଙ୍କ ପକ୍ଷ ନେଲେ, ଯିରୁଶାଲେମକୁ ଅବରୋଧ କଲେ, ଏବଂ ଶେଷରେ ତିନି ମାସର ଅବରୋଧ ପରେ ସହରଟିକୁ ଅଧିଗ୍ର ହଣ କଲେ। ଏହା ଯିହୂଦିଆର ସ୍ୱ ାଧୀନତାର ଶେଷ ଏବଂ ସେହି ଅଞ୍ଚ ଳ ଉପରେ ରୋମୀୟ ନିୟନ୍ତ୍ର ଣର ଆରମ୍ଭ କୁ ସୂଚିତ କଲା, ଯାହା ପରେ ରୋମୀୟ ଶାସନାଧୀନ ଏକ ପ୍ର ାନ୍ତ ରେ ପରିଣତ ହେଲା।

ରବିବାର ଆଇନ ପୂର୍ବରୁ ପୋପ୍ ପାନିଅମ୍ର ଯୁଦ୍ଧ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଇତିହାସରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରନ୍ତି। ସେ ଯେତେବେଳେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଇତିହାସରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପ୍ରକଟତା ସେହି ଦର୍ଶନକୁ ସ୍ଥାପିତ କରେ; ସେହି ଦର୍ଶନ, ଯାହା ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାରେ ରବିବାର ଆଇନର “ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ” ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ “କଥା କହିବ”। ଯେ “ଦର୍ଶନ” ବିଳମ୍ବ କଲା, ସେହିଟି ହେଉଛି ସେହି ବିଫଳ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ, ଯାହା ଦଶ କନ୍ୟାଙ୍କ ଉପମାରେ ବିଳମ୍ବ ସମୟର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା। ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଚଉଦର ତିନି ଦୂତଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା। ଏକ ବିଫଳ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ, ଯାହା ଅପେକ୍ଷାର ଏକ ଅବଧିକୁ ଆରମ୍ଭ କରାଇଲା, ଏବଂ ଯାହା ପୂରଣ ହେବା ପାଇଁ, ଯଦ୍ୟପି ସେ ବିଳମ୍ବ କଲା, ତଥାପି “ଅପେକ୍ଷା କର” ବୋଲି ଉତ୍ସାହିତ କଲା।

ମିଲେରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ବିଳମ୍ବର କାଳ ୧୮୪୪ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୨ ରୁ ୧୭ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ୍ସେଟର୍ ଶିବିର-ସଭାରେ ଶେଷ ହେଲା। ଏକ ବିଫଳ ପୂର୍ବବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ନିରାଶା, ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀର କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଚରିତ୍ରକୁ ଶେଷ ରୂପ ଦେବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏକ ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ଅବଧିକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା; ତାହା ପରେ ପୂର୍ବରୁ ବିଫଳ ହୋଇଥିବା ସେହି ପୂର୍ବବାଣୀର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆସିଲା। ଏକ୍ସେଟର୍ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସେହି ବ୍ୟାଖ୍ୟା, ଦର୍ଶନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାବେଳେ ତାହା ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବିବରଣୀମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ସେହି ସମାନ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମଥିଉ ଅଧ୍ୟାୟ ଷୋହଳରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇପାରେ, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କାଇସରିଆ ଫିଲିପ୍ପୀକୁ ନେଇଥିଲେ। ସେହି ସ୍ଥାନରୁ ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସିଧାସଳଖ ଭାବେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ୍ରୁଶ ଉପରେ କ'ଣ ଘଟିବାକୁ ଯାଉଥିଲା ତାହା ଶିଖାଇଥିଲେ।

> ସେହି ସମୟଠାରୁ ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଯେ, ସେ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ଯିବାକୁ, ପ୍ରାଚୀନମାନେ, ପ୍ରଧାନ ଯାଜକମାନେ ଓ ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଅନେକ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିବାକୁ, ବଧ ହେବାକୁ, ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦିନରେ ପୁନରୁତ୍ଥିତ ହେବାକୁ ଅବଶ୍ୟକ। ମାଥିଉ 16:21।

ଏହା ଧ୍ୟାନର୍ହ ଯେ, ଏମାତ୍ର ଉଦ୍ଧୃତ ହୋଇଥିବା ପଦଟି ସେହି ଘଟଣାର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଆସେ, ଯେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁ ପରିଚୟ କରାଇଥିଲେ ଯେ, ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଜୀବନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲେ। ପରେ, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେମାନଙ୍କୁ ଆସନ୍ତା କ୍ରୁଶ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲେ, ପିତର ସେହି ସନ୍ଦେଶର ବିରୋଧ କଲେ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପିତରଙ୍କୁ ଶୟତାନ ବୋଲି କହିଲେ। ଯେତେବେଳେ ଦର୍ଶନ ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଯେ ସନ୍ଦେଶ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୁଏ, ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ; ଉଭୟଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପିତରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଛି।

କାଇସରିଆ ଫିଲିପ୍ପ 1 ହେଉଛି ପାନିଅମ୍, ଏବଂ ସେମାନେ ଉଭୟେ ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଙ୍କ ରେଖାରେ କ୍ରୁଶର ନିର୍ଦ୍ଧ ାରିତ ସମୟକୁ, ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ଅକ୍ଟୋ ବର 22, 1844କୁ, ଏବଂ ଆଜିର ରବିବାର ଆଇନକୁ ନେଇଯାନ୍ତ ି। ପାନିଅମ୍, କାଇସରିଆ ଫିଲିପ୍ପ 1 ଏବଂ ଏକ୍ସେ ଟର କ୍ୟ ାମ୍ପ ମିଟିଙ୍ଗ ୍—ଏମାନେ ସମାନ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ପଥଚିହ୍ନ । ଏହି ପଥଚିହ୍ନ ରେ ବୃତ୍ତ ାନ୍ତ ରେ ପୋପଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ର ବେଶ ସହିତ ଦର୍ଶନ ସ୍ଥ ାପିତ ହୁଏ। ଦର୍ଶନର ସ୍ଥ ାପନା ନିର୍ଦ୍ଧ ାରିତ ସମୟର ପୂର୍ବରୁ ହୁଏ, କାରଣ କାଇସରିଆ ଫିଲିପ୍ପ 1 କ୍ରୁଶର ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା, ଏକ୍ସେ ଟର କ୍ୟ ାମ୍ପ ମିଟିଙ୍ଗ ୍ ଅକ୍ଟୋ ବର 22, 1844ର ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା, ଏବଂ ଖ୍ରୀ 1. ପୂ. 200ରେ ପାନିଅମ୍, ଖ୍ରୀ 1. ପୂ. 63ରେ ପମ୍ପେ ଇଙ୍କ ଯେରୁଶାଲେମ ଜୟ କରିବାର ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା। ଯୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାରେ ରବିବାର ଆଇନର କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ, ଟାୟରର ବେଶ୍ୟ । ଯିଏ ପୋପ, ସେ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସରେ ପ୍ର କାଶ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ର ବେଶ କରିବେ। ସେ ଯେତେବେଳେ ତାହା କରିବେ,

ସେତେବେଳେ ଦର୍ଶନ ସ୍ଥ ।ପିତ ହେବ।

ଏହି ଦର୍ଶନ ଏଗାରୋତମ ଅଧ୍ୟାୟର ତୃତୀୟ ପ୍ରତିନିଧି ଯୁଦ୍ଧରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି। ପ୍ରଥମ ପ୍ରତିନିଧି ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ପ୍ରତିନିଧି ଯୁଦ୍ଧକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ; ତେଣୁ ଶେଷ ପ୍ରତିନିଧି ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରଥମଟିର ସମାନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରିବ। ଦକ୍ଷିଣର ରାଜା, ଯିଏ "ସମୁଦାୟର ଶାସକ" ଅର୍ଥବୋଧକ ଭ୍ଲାଦିମିର ନାମରେ ପ୍ରତିନିଧିତ, ସେ ପୋପ ଏବଂ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାର ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଏକ ମିଳିତ ସଂଘବନ୍ଧନ ଦ୍ୱାରା ବହିଯାଇବ। ଶେଷ ପୋପ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ସତରହର ପୂର୍ତ୍ତିରେ ସାତରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଅଷ୍ଟମ ହେବେ, ଏବଂ ଶେଷ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ମଧ୍ୟ ସାତରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଅଷ୍ଟମ ହେବେ, ଯେପରିକି ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଧ୍ୱଜଚିହ୍ନ ମଧ୍ୟ ହେବ।

ଆରମ୍ଭରେ ପୋପ ଏବଂ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ମଧ୍ୟର ସମ୍ପର୍କ ଏକ "ଗୁପ୍ତ ଜୋଟ" ଥିଲା, ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ଏବଂ ଶେଷ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କର ପୋପ ସହିତ ଜୋଟ ମଧ୍ୟ "ଗୁପ୍ତ" ହେବ, କାରଣ ଏହି କାଳରେ ତୂରର ବେଶ୍ୟା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକ ଭାବରେ "ଭୁଲିଯାଇଥିବା" ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଛି। ରିଗାନ ଏବଂ ପୋପ ଜନ୍ ପଲ୍ IIଙ୍କ ମଧ୍ୟର ଜୋଟ ଗୁପ୍ତ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେହି ସମୟରେ ପୋପ ପୃଥିବୀରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରିଚିତ ମୁହଁରେ ପରିଣତ ହେଲେ। ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ରାଜାମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟଭିଚାର କରୁଥିବା ତୂରର ବେଶ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯାହା "ଭୁଲିଯାଇଛି", ତାହା ହେଉଛି ପାପାସିର ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷଣ, ଯାହା ତାହାର ସମସ୍ତ ପାପକୁ ବିଦ୍ରୋହର ଏକେଇ ଶ୍ରେଣୀଭୁକ୍ତ କରେ। ସେହି ଲକ୍ଷଣ ହେଉଛି କାଥଲିକ ଚର୍ଚ୍ଚର "ଅଭ୍ରାନ୍ତତା" ବିଷୟକ ଦାବି। ଏହି ସତ୍ୟଟି ଦେଖିବା ଏତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ମୁଁ ଏବେ ଏହି ଲେଖାଟିକୁ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଅଧ୍ୟାୟ ସହିତ ସମାପ୍ତ କରିବି। ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଆମେ ଏହି ବିଷୟରେ ଆହୁରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବୁ, କିନ୍ତୁ ଆପଣ The Great Controversy ରୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଧ୍ୟାୟଟି ପଢୁଥିବାବେଳେ ମନେ ରଖନ୍ତୁ ଯେ ଟ୍ରମ୍ପଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରିମଣ୍ଡଳର ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟ ରୋମାନ କାଥଲିକ, ଯାହା ସହ ପେଣ୍ଟିକୋଷ୍ଟାଲିଜ୍ମର ଏକ ମିଶ୍ରଣ ଏବଂ ଫ୍ରାଙ୍କଲିନ୍ ଗ୍ରାହାମଙ୍କର ନିରନ୍ତର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ରହିଛି; ସେ ନିକଟରେ ବାଇବେଲ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ବିରୋଧୀଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାଇଁ ସାର୍ବଜନୀନ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ।

"ବିବେକର ସ୍ୱାଧୀନତା ବିପଦାପନ୍ନ"

> "ପୂର୍ବବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ତୁଳନାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ରୋମାନିଜ୍ମକୁ ବହୁତ ଅଧିକ ପ୍ରସନ୍ନତାର ସହିତ ଦେଖୁଛନ୍ତି। ସେହି ସମସ୍ତ ଦେଶରେ ଯେଉଁଠାରେ କାଥଲିସିଜ୍ମ ପ୍ରାଧାନ୍ୟରେ ନାହିଁ, ଏବଂ ପ୍ରଭାବ ଅର୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ ପାପୀୟମାନେ ସମନ୍ୱୟମୂଳକ ପଥ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ସଂଶୋଧିତ କଲିସିଆମାନଙ୍କୁ ପାପୀୟ ଧର୍ମୀୟ ଶାସନକ୍ରମରୁ ପୃଥକ କରୁଥିବା ଶିକ୍ଷାସମୂହ ବିଷୟରେ ବଢୁଥିବା ଉଦାସୀନତା ଦେଖାଯାଉଛି; ଏହି ମତ କ୍ରମେ ପ୍ରଚଳିତ ହେଉଛି ଯେ, ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯେପରି ଧାରଣା କରାଯାଇଥିଲା ସେପରି ମୌଳିକ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକରେ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ଏତେ ବ୍ୟାପକ ଭିନ୍ନତା ନାହିଁ, ଏବଂ ଆମ ପକ୍ଷରୁ ଅଳ୍ପ କିଛି ଛାଡ଼ ଦିଆଗଲେ ରୋମ ସହିତ ଆମେ ଅଧିକ ଭଲ ବୁଝାପଡ଼ାରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବୁ। ଏକ ସମୟ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ସେହି ବିବେକସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ ମୂଲ୍ୟ ଦେଉଥିଲେ, ଯାହା ଏତେ ମହାମୂଲ୍ୟରେ ଅର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା। ସେମାନେ ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପୋପୀୟତାକୁ ଘୃଣା କରିବାକୁ ଶିଖାଉଥିଲେ ଏବଂ ଧାରଣା କରୁଥିଲେ ଯେ ରୋମ ସହିତ ସମନ୍ୱୟ ଖୋଜିବା ମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନିଷ୍ଠା ହେବ। କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ଭାବନାଗୁଡ଼ିକ କେତେ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ଭିନ୍ନ!"
>
> "ପାପତ୍ୱର ପକ୍ଷସମର୍ଥକମାନେ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି ଯେ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅପବାଦ ଦିଆଯାଇଛି, ଏବଂ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଜଗତ ସେହି କଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପ୍ରତି ଉନ୍ମୁଖୀ। ଅନେକେ ଜୋର ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ, ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅନ୍ଧକାରର ଶତାବ୍ଦୀଗୁଡ଼ିକ ଅବଧିରେ ତାଙ୍କର ଶାସନକୁ ଯେଉଁ ଘୃଣ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅସଙ୍ଗତିମାନେ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଧାରରେ ଆଜିର ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା ଅନ୍ୟାୟ। ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଭୟାବହ ନିଷ୍ଠୁରତାକୁ ସେହି ସମୟର ବର୍ବରତାର ଫଳ ବୋଲି ଅଜୁହାତ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ ଆଧୁନିକ ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରଭାବ ତାଙ୍କର ଭାବଧାରାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଛି।"
>
> "ଏହି ବ୍ୟ କ୍ତ ିମାନେ କି ଏହି ଗର୍ବିତ ଶକ୍ତ ି ଦ୍ୱ ।ରା ଆଠଶେ ବର୍ଷ ଧରି ପ୍ର ତିପାଦିତ ଅଭ୍ର ।ନ୍ତ ତାର ଦାବିକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତ ି? ଏହାକୁ ପରିତ୍ୟ ।ଗ କରାଯାଇଥିବା ତ ଦୂରର କଥା, ଊଣେଇଶତମ ଶତାବ୍ଦ ୀରେ ଏହି ଦାବି ପୂର୍ବେ କେବେ ନ

ଥିବାଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟତା ଓ ଦୃଢ଼ତା ସହ ପୁନଃ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥିଲା। ଯେହେତୁ ରୋମ ଦାବି କରେ ଯେ ‘ଚର୍ଚ୍ଚ କେବେ ଭୁଲ କରିନାହିଁ; ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରାନୁସାରେ, ସେ କେବେ ଭୁଲ କରିବ ନାହିଁ’ (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), ତେଣୁ ସେ କିପରି ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିପାରିବ, ଯେଉଁମାନେ ଗତ ଯୁଗମାନରେ ତାହାର ପଥଚାଳନାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ?”

“ପୋପୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ କେବେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଅଭ୍ରାନ୍ତତାର ଦାବିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବ ନାହିଁ। ଯେମାନେ ତାହାର ଧର୍ମମତଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ସେ ଯେ ସମସ୍ତ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା କରିଆସିଛି, ତାହାକୁ ସେ ସଠିକ୍ ବୋଲି ମନେ କରେ; ଏବଂ ସୁଯୋଗ ମିଳିଲେ, ସେ କି ପୁନର୍ବାର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କରିବ ନାହିଁ? ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୌକିକ ସରକାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରୋପିତ ବାଧାବନ୍ଧନଗୁଡ଼ିକୁ ଯଦି ଅପସାରଣ କରାଯାଏ ଏବଂ ରୋମକୁ ତାହାର ପୂର୍ବତନ ଶକ୍ତିରେ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଏ, ତେବେ ତାହାର ଅତ୍ୟାଚାର ଓ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଶୀଘ୍ର ପୁନରୁଦ୍ଭବ ଘଟିବ।”

“ଜଣେ ସୁପରିଚିତ ଲେଖକ ବିବେକ-ସ୍ୱାଧୀନତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପାପାଳ ପଦାନୁକ୍ରମର ମନୋଭାବ ବିଷୟରେ, ଏବଂ ତାହାର ନୀତିର ସଫଳତାଦ୍ୱାରା ବିଶେଷକରି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଉପରେ ଆସନ୍ତା ବିପଦଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ, ଏପରି କହୁଛନ୍ତି: ‘ଅନେକେ ଅଛନ୍ତି ଯେମାନେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରୋମାନ୍ କାଥୋଲିକତା ପ୍ରତି ଯେକୌଣସି ଭୟକୁ ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣମନୋଭାବ କିମ୍ବା ଶିଶୁସୁଲଭତାକୁ ଆରୋପ କରିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ। ସେମାନେ ରୋମାନିଜମ୍‌ର ସ୍ୱଭାବ ଓ ମନୋଭାବରେ ଆମ ସ୍ୱାଧୀନ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି କୌଣସି ବିରୋଧାତ୍ମକ ଉପାଦାନ ଦେଖୁନ୍ତି ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଏହାର ବୃଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ଅମଙ୍ଗଳ-ସୂଚକ ଲକ୍ଷଣ ମିଳାନ୍ତି ନାହିଁ। ତେଣୁ, ଆସନ୍ତୁ, ପ୍ରଥମେ ଆମର ଶାସନର କେତେକ ମୌଳିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଙ୍କୁ କାଥୋଲିକ ଚର୍ଚ୍ଚର ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କ ସହ ତୁଳନା କରିବା।’”

“ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ସଂବିଧାନ ବିବେକର ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରେ। ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ କିମ୍ବା ଅଧିକ ମୂଳଭୂତ କିଛି ନାହିଁ। ପୋପ ପାୟସ୍ ନବମ, ୧୮54 ଆଗଷ୍ଟ 15 ତାରିଖର ତାଙ୍କର ପରିପତ୍ରୀୟ ପତ୍ରରେ, କହିଥିଲେ: ‘ବିବେକର ସ୍ୱାଧୀନତାର ପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କରୁଥିବା ଅସଙ୍ଗତ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତ ମତବାଦଗୁଡ଼ିକ, କିମ୍ବା ଉନ୍ମତ୍ତ ପ୍ରଳାପଗୁଡ଼ିକ, ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଘାତକ ଭୁଲ—ଏକ ମହାମାରୀ, ଯାହାକୁ ରାଜ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭୟ କରିବା ଉଚିତ।’ ସେହି ପୋପ, ୧୮64 ଡିସେମ୍ବର ୮ ତାରିଖର ତାଙ୍କର ପରିପତ୍ରୀୟ ପତ୍ରରେ, ‘ଯେମାନେ ବିବେକର ସ୍ୱାଧୀନତା ଏବଂ ଧାର୍ମିକ ଉପାସନାର ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ପ୍ରତିପାଦନ କରନ୍ତି,’ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଭିଶପ୍ତ ଘୋଷଣା କଲେ; ଏହାସହିତ ‘ଏମିତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ, ଯେମାନେ ଏହା ଧାରଣ କରନ୍ତି ଯେ କଳିସିଆ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପାରିବ ନାହିଁ।’”

“‘ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ରୋମର ବିଶେଷ ସ୍ୱର ତାଙ୍କର ହୃଦୟ-ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ସୂଚିତ କରେ ନାହିଁ। ସେ ଯେଉଁଠାରେ ଅଶକ୍ତ, ସେଠାରେ ସହିଷ୍ଣୁ ଅଟେ। ବିଶପ୍ ଓ’କନର କହନ୍ତି: ‘ଧାର୍ମିକ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ କେବଳ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସହ୍ୟ କରାଯାଏ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାଥୋଲିକ ଜଗତ ପାଇଁ ବିପଦ ବିନା ତାହାର ବିପରୀତ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ।’... ସେଣ୍ଟ୍ ଲୁଇସଙ୍କ ଆର୍ଚବିଶପ୍ ଏକଦା କହିଥିଲେ: ‘ବିଧର୍ମ ଏବଂ ଅବିଶ୍ୱାସ ଅପରାଧ; ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଦେଶମାନଙ୍କରେ, ଯଥା ଇଟାଲୀ ଏବଂ ସ୍ପେନରେ, ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯେଉଁଠାରେ ସମସ୍ତ ଲୋକ କାଥୋଲିକ, ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ କାଥୋଲିକ ଧର୍ମ ଦେଶର ଆଇନର ଏକ ଅବିଭାଜ୍ୟ ଅଂଶ, ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଅପରାଧମାନଙ୍କ ପରି ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଏ।’...”

“‘କାଥୋଲିକ ଚର୍ଚ୍ଚର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଡିନାଲ, ଆର୍ଚ୍ଚବିଶପ୍, ଏବଂ ବିଶପ୍ ପୋପଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାର ଏକ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ଯାହାରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଥାଏ: ‘ବିଧର୍ମୀମାନଙ୍କୁ, ବିଭେଦସୃଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ, ଏବଂ ଆମର ଉକ୍ତ ପ୍ରଭୁ (ପୋପ୍), କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଦ୍ରୋହୀମାନଙ୍କୁ, ମୁଁ ମୋର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଲଗାଇ ନିର୍ଯାତନା କରିବି ଏବଂ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବି।’—Josiah Strong, Our Country, ch. 5, pars. 2–4.”

“ରୋମାନ୍ କାଥୋଲିକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ପ୍ରକୃତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଏହା ସତ୍ୟ। ସେହି ଚର୍ଚ୍ଚରେ ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ନିଜମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଆଲୋକ ଅନୁସାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ, ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନେ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝି ପାରୁନାହାନ୍ତି। ଜୀବନ୍ତ ହୃଦୟର ସେବା ଏବଂ କେବଳ ରୂପ-ରୀତି ଓ ଆଚାର-ଅନୁଷ୍ଠାନର ଏକ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ

ସେମାନେ କେବେ ଦେଖିନାହାନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ଏହିପରି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କରୁଣାମୟ କୋମଳତାର ସହିତ ଦେଖନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ ଏମିତି ଏକ ବିଶ୍ୱାସରେ ଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଯାହା ଭ୍ରମଜନକ ଏବଂ ଅସନ୍ତୋଷଜନକ। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଘେରି ରହିଥିବା ଘନ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଭେଦ କରି ଆଲୋକର କିରଣ ପ୍ରବେଶ କରାଇବେ। ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ସତ୍ୟ ଅଛି, ସେ ସେହି ସତ୍ୟକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶ କରିବେ, ଏବଂ ଅନେକେ ଏଯାବତ୍ ତାଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ନିଜ ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିବେ।”

“କିନ୍ତୁ ଏକ ପ୍ରଣାଳୀ ଭାବେ ରୋମାନବାଦ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସୁସମାଚାର ସହ ଏବେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଇତିହାସର ପୂର୍ବତନ କୌଣସି ସମୟଠାରୁ ଅଧିକ ସମନ୍ୱୟଶୀଳ ନୁହେଁ। ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ମହା ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି; ନଚେତ୍ ସେମାନେ କାଳର ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ବିବେଚନା କରିପାରିଥାନ୍ତେ। ରୋମୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ତାହାର ଯୋଜନା ଓ କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରଣାଳୀରେ ଦୂରଗାମୀ। ସେ ତାହାର ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିବା ଓ ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କୌଶଳର ବ୍ୟବହାର କରୁଛି, ଯେପରି ସେ ବିଶ୍ୱର ଉପରେ ପୁନର୍ବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଲାଭ କରିବା, ନିର୍ଯାତନାକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବା, ଏବଂ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟବାଦ ଯାହା କରିଛି ତାହା ସବୁକୁ ବ୍ୟର୍ଥ କରିଦେବା ପାଇଁ ଏକ ଭୟାନକ ଓ ଦୃଢ଼ସଂକଳ୍ପ ସଂଘର୍ଷର ପ୍ରସ୍ତୁତି ନେଉଛି। କାଥଲିକବାଦ ସମସ୍ତ ପଟରୁ ଭୂମି ଦଖଲ କରୁଛି। ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ତାହାର ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନାଳୟମାନଙ୍କର ବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ସଂଖ୍ୟାକୁ ଦେଖ। ଆମେରିକାରେ ତାହାର କଲେଜ ଓ ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱ ସେମିନାରୀମାନଙ୍କର ଲୋକପ୍ରିୟତାକୁ ଦେଖ, ଯାହାକୁ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ବ୍ୟାପକ ଭାବେ ପୋଷଣ କରୁଛନ୍ତି। ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଆଚାରବାଦର ବୃଦ୍ଧି ଏବଂ କାଥଲିକମାନଙ୍କ ଶ୍ରେଣୀକୁ ବାରମ୍ବାର ପଳାୟନକୁ ଦେଖ। ଏହି ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସୁସମାଚାରର ଶୁଦ୍ଧ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କୁ ମୂଲ୍ୟ ଦେଉଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଚିନ୍ତା ଜାଗରୁତ କରିବା ଉଚିତ।”

“ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ପୋପଶାସନ ସହିତ ଛେଡ଼ଛାଡ଼ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି; ସେମାନେ ଏପରି ସମଝୌତା ଓ ରିଆୟତି କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଦେଖି ପାପିଷ୍ଟମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି। ଲୋକମାନେ ରୋମୀୟ ପଦ୍ଧତିର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱଭାବ ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରାଧାନ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଭବ ହେବାକୁ ଥିବା ବିପଦମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜ ଚକ୍ଷୁ ବନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି। ନାଗରିକ ଓ ଧାର୍ମିକ ସ୍ୱାଧୀନତାର ଏହି ସର୍ବାଧିକ ବିପଜ୍ଜନକ ଶତ୍ରୁର ଅଗ୍ରସରତାକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜାଗୃତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।”

“ଅନେକ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଏହା ଧାରଣା କରନ୍ତି ଯେ କାଥଲିକ ଧର୍ମ ଆକର୍ଷଣହୀନ ଏବଂ ତାହାର ଉପାସନା କେବଳ ଏକ ନିର୍ଜୀବ, ଅର୍ଥହୀନ ଆଚାର-ଅନୁଷ୍ଠାନର ପୁନରାବୃତ୍ତିମାତ୍ର। ଏଠାରେ ସେମାନେ ଭୁଲ କରନ୍ତି। ରୋମୀୟତା ଯଦିଓ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଉପରେ ଆଧାରିତ, ତଥାପି ଏହା କୌଣସି ଭଦ୍ରହୀନ ଓ କୁନିପୁଣ ଠକେଇ ନୁହେଁ। ରୋମୀୟ କଳିସିଆର ଧାର୍ମିକ ସେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ପ୍ରଭାବସୃଷ୍ଟିକାରୀ ଆନୁଷ୍ଠାନିକତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ। ତାହାର ଆଡମ୍ବରମୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ ଓ ଗମ୍ଭୀର ଆଚାର-ବିଧି ଲୋକମାନଙ୍କର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକୁ ମୋହିତ କରେ ଏବଂ ବିବେକ ଓ ଅନ୍ତର୍କରଣର ସ୍ୱରକୁ ନିରବ କରିଦିଏ। ଚକ୍ଷୁ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଯାଏ। ଭବ୍ୟ କଳିସିଆଗୃହ, ଗରିମାମୟ ଯାତ୍ରାମାନ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବେଦୀଗୁଡ଼ିକ, ମଣିମୁକ୍ତାଖଚିତ ପବିତ୍ରାଳୟଗୁଡ଼ିକ, ଚୟିତ ଚିତ୍ରକଳା ଏବଂ ସୁକୌଶଳ୍ୟମୟ ମୂର୍ତ୍ତିକଳା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟପ୍ରେମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରେ। କର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ସମାନଭାବେ ମୋହିତ ହୋଇଯାଏ। ସଙ୍ଗୀତ ଅତୁଳନୀୟ। ଗଭୀର ନିସ୍ୱନିତ ଅର୍ଗାନର ସମୃଦ୍ଧ ସ୍ୱର, ଅନେକ କଣ୍ଠର ସୁରମାଧୁରୀ ସହ ମିଶି, ତାହାର ମହାନ କାଥେଡ୍ରାଲମାନଙ୍କର ଉଚ୍ଚ ଗୁମ୍ବଜ ଓ ସ୍ତମ୍ଭଶ୍ରେଣୀଯୁକ୍ତ ପଥମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ସ୍ଫୀତି ପାଇ ଧ୍ୱନିତ ହୁଏ, ସେଥିରୁ ମନ ଭୟମିଶ୍ରିତ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଗଭୀର ଭକ୍ତିରେ ପ୍ରଭାବିତ ହେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ରହିପାରେ ନାହିଁ।”

“ଏହି ବାହ୍ୟ ଆଡମ୍ବର, ଠାଟ୍‌ବାଟ୍‌ ଓ ଆନୁଷ୍ଠାନିକତା, ଯାହା କେବଳ ପାପରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ଆତ୍ମାର ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ଉପହାସ କରେ, ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଦୁର୍ନୀତିର ଏକ ପ୍ରମାଣ ଅଟେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଧର୍ମକୁ ସୁପରିଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଏପରି ଆକର୍ଷଣର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ। କ୍ରୁଶରୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ଆଲୋକରେ, ସତ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଧର୍ମ ଏତେ ପବିତ୍ର ଓ ମନୋହର ଭାବେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ଯେ କୌଣସି ବାହ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ତାହାର ସତ୍ୟ ମୂଲ୍ୟକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିପାରେ ନାହିଁ। ପବିତ୍ରତାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ନମ୍ର ଓ ଶାନ୍ତ ଆତ୍ମା—ଏହିଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ମୂଲ୍ୟବାନ।”

“ଶୈଳୀର ଦୀପ୍ତି ଆବଶ୍ୟକତାନୁସାରେ ଶୁଦ୍ଧ, ଉଚ୍ଚ ଚିନ୍ତାର ସୂଚକ ନୁହେଁ। କଳା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଉଚ୍ଚ ଧାରଣା, ରୁଚିର ସୁକୁମାର ପରିଷ୍କାରତା, ପ୍ରାୟତଃ ସେହି ମନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥାଏ ଯେଉଁମାନେ ପୃଥିବୀମୁଖୀ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟପରାୟଣ। ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାୟତଃ ଶୈତାନ ଏହିପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରେ ଯେ ଲୋକମାନେ ଆତ୍ମାର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତୁ, ଭବିଷ୍ୟତ, ଅମର ଜୀବନକୁ ଚକ୍ଷୁରୁ ଓଝଳ କରିଦିଅନ୍ତୁ, ନିଜମାନଙ୍କର ଅନନ୍ତ ସହାୟକଙ୍କଠାରୁ ବିମୁଖ

ହେଉନ୍ତୁ, ଏବଂ କେବଳ ଏହି ଜଗତ ପାଇଁ ମାତ୍ର ଜୀବନଯାପନ କରନ୍ତୁ।"

"ବାହ୍ୟ ଆଡମ୍ବରକୁ ଆଧାର କରିଥିବା ଏକ ଧର୍ମ ଅନବନ୍ତରିତ ହୃଦୟ ପାଇଁ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୁଏ। କାଥୋଲିକ ଉପାସନାର ଜାକଜମକ ଏବଂ ଆଚାର-ବିଧିରେ ଏମିତି ଏକ ପ୍ରଲୋଭନକାରୀ, ମୋହନୀୟ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନେକେ ଭ୍ରମିତ ହୁଅନ୍ତି; ଏବଂ ସେମାନେ ରୋମୀୟ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାର ବୋଲି ଦେଖିବାକୁ ଆସନ୍ତି। ଯେମାନେ ନିଜ ପାଦକୁ ସତ୍ୟର ଭିତ୍ତି ଉପରେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଯେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ନୂତନୀକୃତ ହୋଇଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ କେହି ତାହାର ପ୍ରଭାବ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅନୁଭବମୂଳକ ଜ୍ଞାନ ନଥିବା ହଜାର ହଜାର ଲୋକ, ଈଶ୍ୱରଭକ୍ତିର ଶକ୍ତି ବିନା କେବଳ ତାହାର ଆକାରଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପରିଚାଳିତ ହେବେ। ଏପରି ଏକ ଧର୍ମ ହିଁ ଜନସମୂହ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରେ।"

"ପାପକୁ କ୍ଷମା କରିବାର ଅଧିକାର ବିଷୟରେ ମଣ୍ଡଳୀର ଦାବି, ରୋମୀୟ ପନ୍ଥୀକୁ ପାପ କରିବାରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଅନୁଭବ କରାଏ; ଏବଂ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତିର ସେହି ବିଧି, ଯାହା ବିନା ତାହାର କ୍ଷମା ମିଳେ ନାହିଁ, ଅପକର୍ମ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରେ। ଯେ ଲୋକ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଜଣୁ ଗେଡ଼ି ବସି, ଏବଂ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତିରେ ନିଜ ହୃଦୟର ଗୁପ୍ତ ଚିନ୍ତା ଓ କଳ୍ପନାମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଘାଟିତ କରେ, ସେ ନିଜ ପୁରୁଷତ୍ୱକୁ ହୀନ କରୁଛି ଏବଂ ନିଜ ଆତ୍ମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଦାତ୍ତ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଅବମାନିତ କରୁଛି। ନିଜ ଜୀବନର ପାପଗୁଡ଼ିକୁ ଜଣେ ଯାଜକଙ୍କ ପାଖରେ—ଜଣେ ଭୁଲକରୁଥିବା, ପାପୀ ମରଣଶୀଳ, ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାୟତଃ ମଦ୍ୟପାନ ଓ ଲାମ୍ପଟ୍ୟରେ ଦୂଷିତ—ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବାଦ୍ୱାରା, ତାହାର ଚରିତ୍ରର ମାନଦଣ୍ଡ ନିମ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେ ଅଶୁଚିତ ହୋଇପଡ଼େ। ତାହାର ପରମେଶ୍ୱର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଧାରଣା ପତିତ ମାନବତାର ସାଦୃଶ୍ୟକୁ ଅବନମିତ ହୋଇଯାଏ, କାରଣ ଯାଜକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିରୂପେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛନ୍ତି। ମନୁଷ୍ୟରୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କରାଯାଉଥିବା ଏହି ଅପମାନଜନକ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ହେଉଛି ସେହି ଗୁପ୍ତ ଉତ୍ସ, ଯାହାଠାରୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇଛି ସେହି ବହୁତ ଅପକର୍ମ, ଯାହା ଜଗତକୁ କଳୁଷିତ କରୁଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ଶେଷ ବିନାଶ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି। ତଥାପି ଯେ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାଭୋଗକୁ ଭଲପାଏ, ତାହାର ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆତ୍ମାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିବାଠାରୁ ଜଣେ ସହ-ମରଣଶୀଳଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଅଧିକ ପ୍ରୀତିକର। ମନୁଷ୍ୟସ୍ୱଭାବ ପାଇଁ ପାପକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାଠାରୁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବା ଅଧିକ ରୁଚିକର; ପାପୀୟ ବାସନାମାନଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ଦେବାଠାରୁ ଚଟାଇବସ୍ତ୍ର, ବିଛୁଟି ଏବଂ ବିଦାରକ ଶୃଙ୍ଖଳାଦ୍ୱାରା ଦେହକୁ କ୍ଳିଷ୍ଟ କରିବା ଅଧିକ ସହଜ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଯୋଆଳି ତଳେ ନମିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଦୈହିକ ହୃଦୟ ଯେ ଯୋଆଳି ବହିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ସେହି ଯୋଆଳି ଭାରୀ ଅଟେ।"

"ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଆଗମନ ସମୟରେ ଥିବା ଯିହୂଦୀ ମଣ୍ଡଳୀ ଓ ରୋମ ଚର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଚମତ୍କାର ସାଦୃଶ୍ୟ ରହିଛି। ଯିହୂଦୀମାନେ ଗୁପ୍ତରୂପେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ପଦଦଳିତ କରୁଥିବାବେଳେ, ବାହ୍ୟରୂପେ ସେମାନେ ତାହାର ଆଜ୍ଞାପାଳନରେ କଠୋର ଥିଲେ, ଏବଂ ଏପରି ଦାବି ଓ ପରମ୍ପରାମାନଙ୍କ ଭାର ତାହା ଉପରେ ଆରୋପ କରୁଥିଲେ, ଯାହା ଆଜ୍ଞାପାଳନକୁ ବେଦନାଦାୟକ ଓ ଭାରସ୍ୱରୂପ କରିଦେଇଥିଲା। ଯେପରି ଯିହୂଦୀମାନେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଭକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ, ସେପରି ରୋମାନବାଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରୁଶ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦାବି କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ପ୍ରତୀକକୁ ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନ ଦିଅନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନିଜ ଜୀବନରେ ତାହା ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ସେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି।"

"ପାପବାଦୀମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ଗିର୍ଜାଘରଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ, ନିଜମାନଙ୍କ ବେଦୀଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ, ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କ ପୋଷାକ ଉପରେ କ୍ରୁଶଚିହ୍ନ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି। ସର୍ବତ୍ର କ୍ରୁଶର ଚିହ୍ନ ଦେଖାଯାଏ। ସର୍ବତ୍ର ତାହାକୁ ବାହ୍ୟ ରୂପେ ସମ୍ମାନିତ ଓ ଉନ୍ନତ କରାଯାଏ। କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ବୋଧ ପରମ୍ପରା, ମିଥ୍ୟା ବ୍ୟାଖ୍ୟା, ଏବଂ କଠୋର ଦାବିର ଏକ ବିଶାଳ ସ୍ତୂପ ତଳେ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇରହିଛି। ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତାଙ୍କ କଟ୍ଟରପନ୍ଥୀ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କହିଥିବା ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ, ରୋମାନ କ୍ୟାଥଲିକ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆହୁରି ଅଧିକ ଶକ୍ତି ସହ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ହୁଏ: 'ସେମାନେ ଭାରୀ ଭାର, ବହିବାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟକର ଭାରଗୁଡ଼ିକୁ ବାନ୍ଧି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ କାନ୍ଧ ଉପରେ ରଖନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ ନିଜ ଆଙ୍ଗୁଠିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ହଲାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ।' ମାଥିଉ 23:4। ବିବେକବାନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ଭୟରେ ରଖାଯାଉଛି, ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଅପମାନିତ ହୋଇଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧକୁ ଭୟ କରୁଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ମଣ୍ଡଳୀର ଅନେକ ଉଚ୍ଚ ପଦସ୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଡମ୍ବର ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟସୁଖରେ

ଜୀବନଯାପନ କରୁଛନ୍ତି।”

“ପ୍ରତିମା ଓ ଧରୋହରମାନଙ୍କର ପୂଜା, ସନ୍ତମାନଙ୍କର ଆହ୍ୱାନ, ଏବଂ ପୋପଙ୍କର ମହିମାମଣ୍ଡନ—ଏସବୁ ହେଉଛି ଶୟତାନଙ୍କର ଉପାୟ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ଲୋକମାନଙ୍କର ମନକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଠାରୁ ଦୂରେ ଆକର୍ଷଣ କରେ। ସେମାନଙ୍କର ବିନାଶ ସାଧନ କରିବା ପାଇଁ, ସେ ସେମାନଙ୍କର ଧ୍ୟାନକୁ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଅନ୍ୟତରେ ଫେରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ଯାହାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମାତ୍ର ସେମାନେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇ ପାରିବେ। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯେକୌଣସି ଏମିତି ବସ୍ତୁଦେଶକୁ ନେଇଯିବ, ଯାହାକୁ ସେହି ଜଣଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ କରାଯାଇପାରେ, ଯିଏ କହିଛନ୍ତି: ‘ହେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଥିବା ଓ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ସମସ୍ତେ, ମୋ ପାଖକୁ ଆସ; ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବି।’ ମାଥିଉ 11:28।”

“ପରମ ବିବାଦରେ ନିହିତ ସତ୍ୟ ସମସ୍ୟାମାନଙ୍କୁ, ପାପର ସ୍ୱଭାବକୁ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରିତ୍ରକୁ ବିକୃତ ଭାବେ ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ହେଉଛି ଶୟତାନଙ୍କର ନିରନ୍ତର ପ୍ରୟାସ। ତାହାର କୁତର୍କ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଥିବା ବାଧ୍ୟତାକୁ କ୍ଷୀଣ କରେ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପାପ କରିବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଇଥାଏ। ସେହି ସମୟରେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ସମ୍ପର୍କରେ ମିଥ୍ୟା ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକୁ ପୋଷଣ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରେ, ଯାହାର ଫଳରେ ସେମାନେ ପ୍ରେମର ସହିତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଭୟ ଓ ଘୃଣାର ସହିତ ତାଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତି। ତାହାର ନିଜ ଚରିତ୍ରରେ ନିହିତ ନିଷ୍ଠୁରତାକୁ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆରୋପ କରାଯାଏ; ଏହା ଧର୍ମୀୟ ପ୍ରଣାଳୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୂର୍ତ୍ତ ରୂପ ଧାରଣ କରେ ଏବଂ ଉପାସନାର ପ୍ରକାରମାନଙ୍କରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ। ଏପରିକାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନ ଅନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ଶୟତାନ ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ନିଶ୍ଚିତ କରେ। ଦିବ୍ୟ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପର୍କରେ ବିକୃତ ଧାରଣାମାନଙ୍କ ଫଳରେ ଅନ୍ୟଜାତି ଜନଗୋଷ୍ଠୀମାନେ ଦେବତାଙ୍କର କୃପାଲାଭ ପାଇଁ ମାନବ ବଳି ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ ହେଲେ; ଏବଂ ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜାର ବିଭିନ୍ନ ରୂପର ଅଧୀନରେ ଭୟଙ୍କର ନିଷ୍ଠୁରତାମାନେ କରାଯାଇଛି।”

“ରୋମାନ କ୍ୟାଥଲିକ୍ ଚର୍ଚ୍ଚ, ପୌତ୍ତଳିକତା ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମର ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର କରି, ଏବଂ ପୌତ୍ତଳିକତା ପରି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଚରିତ୍ରକୁ ଭ୍ରାନ୍ତରୂପେ ପ୍ରତିପାଦନ କରି, ସେହିପରି ନିଷ୍ଠୁର ଓ ଘୃଣାଜନକ ପ୍ରଥାମାନଙ୍କର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲା। ରୋମର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରଭୁତ୍ୱର ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ତାହାର ମତବାଦଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ସମ୍ମତି ବାଧ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଯନ୍ତ୍ରମାନ ଥିଲା। ଯେମାନେ ତାହାର ଦାବିମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁନଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦହନସ୍ତମ୍ଭ ଥିଲା। ଏମିତି ବିଶାଳ ପରିମାଣରେ ନରସଂହାର ଘଟିଥିଲା ଯାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିମାଣ ବିଚାରକାଳରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବେ ଜଣାଯିବ ନାହିଁ। ଚର୍ଚ୍ଚର ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥମାନେ, ନିଜମାନଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଶୟତାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ, ସମ୍ଭବ ଥିବା ସବୁଠାରୁ ଭୟଙ୍କର ଯନ୍ତ୍ରଣା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ, ଏବଂ ତଥାପି ଶିକାରର ଜୀବନର ଶେଷ ନ କରିବାକୁ, ଉପାୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବାରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିଲେ। ଅନେକ ଘଟଣାରେ, ମାନବ ସହନଶକ୍ତିର ଶେଷ ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ନରକୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକୃତି ସଂଘର୍ଷକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲା, ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣାଭୋଗୀ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଏକ ମଧୁର ମୁକ୍ତିରୂପେ ସ୍ୱାଗତ କଲା।”

“ରୋମର ବିରୋଧୀମାନଙ୍କର ଏହିପରି ପରିଣତି ହୋଇଥିଲା। ତାହାର ଅନୁସରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଚାବୁକର ଶାସନ, କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ଉପବାସର ଶାସନ, ଏବଂ ଦେହକୁ ପୀଡ଼ାଦାୟକ ସମସ୍ତ କଳ୍ପନୀୟ, ହୃଦୟ-ବିଦାରକ ରୂପରେ କଠୋର ତପସ୍ୟା ଦେଇଥିଲା। ସ୍ୱର୍ଗର କୃପା ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ, ପାପସ୍ୱୀକାରୀମାନେ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଲଂଘନ କରୁଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଯାଇଥିଲା ଯେ, ମନୁଷ୍ୟର ପୃଥିବୀବାସକୁ ଆଶୀର୍ବାଦମୟ ଓ ଆନନ୍ଦମୟ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଯେ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ଗଠନ କରିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଛିନ୍ନ କରିବାକୁ। ଶ୍ମଶାନଭୂମିରେ ଏପରି ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ବଳିଦାନୀମାନଙ୍କର ନିରବ ସାକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି, ଯେମାନେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ବ୍ୟର୍ଥ ପ୍ରୟାସରେ କାଟିଦେଲେ—ନିଜମାନଙ୍କର ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ନେହବୃତ୍ତିକୁ ଦମନ କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ନିଜ ସହଜୀବମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଅପ୍ରିୟ ବୋଲି ଦମିତ କରିବା ପାଇଁ।”

“ଯଦି ଆମେ ଶତାବ୍ଦ ୀଧରି ପ୍ର କାଶିତ ହୋଇଆସୁଥିବା ଶୈତାନଙ୍କ ର ସୁନିର୍ଦ୍ଧ ାରିତ ନିଷ୍ଠୁରତାକୁ ବୁଝିବାକୁ ଇଚ୍ଛ ା କରୁ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ମଧ ରେ ନୁହେଁ ଯେଉଁମାନେ କେବେ ମଧ ଈଶ୍ୱ ର ବିଷୟରେ ଶୁଣିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଖ୍ର ୀଷ୍ଟ ୀୟଜଗତର ନିଜସ୍ୱ ହୃଦୟକେନ୍ଦ୍ର ରେ ଏବଂ ତାହାର ସମଗ୍ର ବ୍ୟ ାପ୍ତ ିରେ, ତେବେ ଆମକୁ କେବଳ ରୋମବାଦର ଇତିହାସକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ। ପ୍ର ତାରଣାର ଏହି ବିଶାଳକାୟ ପ୍ର ଣାଳୀ ଦ୍ୱ ାରା ଦୁଷ୍ଟ ତାର ଅଧିପତି ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଉପରେ ଅପମାନ

ଆଣିବା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଆଣିବାର ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରେ। ଏବଂ ଯେପରି ଆମେ ଦେଖୁଅଛୁ ଯେ ସେ କିପରି ନିଜକୁ ଛଦ୍ମବେଶିତ କରି ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀର ନେତାମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରେ, ସେପରି ଆମେ ଅଧିକ ଭଲଭାବରେ ବୁଝିପାରୁ ଯେ ବାଇବେଲ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଏତେ ଗଭୀର ଘୃଣା କାହିଁକି। ଯଦି ସେହି ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ାଯାଏ, ତେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କରୁଣା ଓ ପ୍ରେମ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ; ଏହା ଦେଖାଯିବ ଯେ ସେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏହିଭଳି କୌଣସି ଭାରୀ ଭାର ରାଖୁନାହାନ୍ତି। ସେ ଯାହା ଚାହାନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ଏକ ଭଗ୍ନ ଓ ଅନୁତପ୍ତ ହୃଦୟ, ଏକ ନମ୍ର, ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଆତ୍ମା।"

"ସ୍ୱର୍ଗ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାର ନିମନ୍ତେ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ମଠମନ୍ଦିରମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବନ୍ଦ କରି ରଖନ୍ତୁ—ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଜୀବନରେ କୌଣସି ଉଦାହରଣ ଦେଇନାହାନ୍ତି। ପ୍ରେମ ଓ ସହାନୁଭୂତିକୁ ଦମନ କରିବାକୁ ହେବ ବୋଲି ସେ କେବେ ଶିଖାଇନାହାନ୍ତି। ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ହୃଦୟ ପ୍ରେମରେ ଉପଚି ପଡ଼ୁଥିଲା। ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେ ନୈତିକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ, ସେତେ ତାହାର ସଂବେଦନଶୀଳତା ତୀକ୍ଷ୍ଣ ହୁଏ, ସେତେ ତାହାର ପାପ-ବୋଧ ଅଧିକ ପ୍ରଖର ହୁଏ, ଏବଂ ଦୁଃଖିତମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାହାର ସହାନୁଭୂତି ସେତେ ଅଧିକ ଗଭୀର ହୁଏ। ପୋପ ନିଜକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ବୋଲି ଦାବି କରେ; କିନ୍ତୁ ତାହାର ଚରିତ୍ର ଆମ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଚରିତ୍ର ସହ କିପରି ତୁଳନା ସହନ କରେ? ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କେବେ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜା ଭାବେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ନ ଦେଇଥିବାରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କାରାଗାରକୁ କିମ୍ବା ଯନ୍ତ୍ରଣା-ଯନ୍ତ୍ରରେ ସମର୍ପିତ କରିଥିବାରେ ପରିଚିତ ଥିଲେ କି? ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିବାମାନଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦେଇ ଦୋଷାରୋପ କରୁଥିବା ତାଙ୍କ ସ୍ୱର କେବେ ଶୁଣାଯାଇଥିଲା କି? ଯେତେବେଳେ ସମାରୀୟମାନଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରାମର ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ଅବହେଳା କଲେ, ପ୍ରେରିତ ଯୋହନ କ୍ରୋଧରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପଚାରିଲେ: 'ପ୍ରଭୁ, ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଅଗ୍ନି ନାମାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଭସ୍ମ କରିଦେବାକୁ ଆଜ୍ଞା କରିବୁ କି, ଯେପରି ଏଲିୟା କରିଥିଲେ?' ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ କରୁଣାର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖି, ତାଙ୍କ କଠୋର ଆତ୍ମାକୁ ଭର୍ତ୍ସନା କରି କହିଲେ: 'ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଜୀବନ ନାଶ କରିବାକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି।' ଲୂକ 9:54, 56। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ଆତ୍ମା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ତାହାଠାରୁ ତାଙ୍କ ନାମମାତ୍ର ପ୍ରତିନିଧିର ଆତ୍ମା କେତେ ଭିନ୍ନ।"

"ରୋମୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଏବେ ଜଗତର ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ବାହ୍ୟରୂପ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଛି, ତାହାର ଭୟାନକ ନିର୍ମମତାର ଇତିହାସକୁ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି। ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟସଦୃଶ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଛି; କିନ୍ତୁ ସେ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ। ଅତୀତ ଯୁଗମାନଙ୍କରେ ଯେ ପାପତ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା, ସେହି ସବୁ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛି। ଅତ୍ୟନ୍ଧକାର ଯୁଗମାନଙ୍କରେ ଗଢ଼ାଯାଇଥିବା ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଧାରିତ ହେଉଛି। କେହି ନିଜକୁ ଭ୍ରମିତ ନ କରୁନ୍ତୁ। ଯେ ପାପତ୍ୱକୁ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ଏବେ ଏତେ ସହଜରେ ସମ୍ମାନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ସେହି ହେଉଛି ସେଇ ପାପତ୍ୱ ଯାହା ସୁଧାର ଆନ୍ଦୋଳନର ଦିନମାନରେ ଜଗତକୁ ଶାସନ କରୁଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ନିଜ ପ୍ରାଣର ବିପଦକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ତାହାର ଅଧର୍ମକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଉଠିଦାଁଡ଼ିଥିଲେ। ରାଜାମାନଙ୍କ ଓ ରାଜକୁମାରମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ କରିଥିବା ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକୁ ଦାବି କରିଥିବା ସେହି ଅହଂକାର ଓ ଦମ୍ଭପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମଦାବିକୁ ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିଛି। ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବଧ କରି ଏବଂ ମାନବ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ଦଳନ କରିଥିବା ସମୟରେ ଯେପରି ତାହାର ଆତ୍ମା ନିର୍ମମ ଓ ନିରଙ୍କୁଶ ଥିଲା, ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେ କୌଣସି ଅଂଶରେ କମ୍ ନୁହେଁ।"

"ପାପସତ୍ତା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ ଯାହା ଘୋଷଣା କରିଥିଲା ଯେ ସେ ହେବ, ସେହିଠାରେ ସେହି ଅଟେ—ଶେଷ କାଳର ଧର୍ମତ୍ୟାଗ। 2 ଥେସଲନୀକୀୟ 2:3, 4। ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବେ ସାଧନ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ସ୍ୱଭାବ ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ, ତାହାକୁ ଅନୁମାନ କରି ଗ୍ରହଣ କରିବା ତାହାର ନୀତିର ଏକ ଅଂଶ; କିନ୍ତୁ ଗିରଗିଟିର ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଦେଖାଶୁଣାର ତଳେ ସେ ସର୍ପର ଅପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ବିଷକୁ ଲୁଚାଇ ରଖେ। 'ଧର୍ମବିପଥଗାମୀମାନଙ୍କ ସହିତ, କିମ୍ବା ଯେମାନେ ଧର୍ମବିପଥଗାମୀ ବୋଲି ସନ୍ଦେହ କରାଯାଆନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସ ରକ୍ଷା କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ' (Lenfant, volume 1, page 516), ସେ ଏହିପରି ଘୋଷଣା କରେ। ଯାହାର ହଜାର ବର୍ଷର ଇତିହାସ ପବିତ୍ରମାନଙ୍କର ରକ୍ତରେ ଲେଖାଯାଇଛି, ସେହି ଶକ୍ତିକୁ କି ଏବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ଏକ ଅଂଶ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରାଯିବ?"

"ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ଏହି ଦାବି ଉଠାଯାଇଛି ଯେ କାଥୋଲିକ ଧର୍ମ ପୂର୍ବତନ ସମୟତୁଳନାରେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଧର୍ମଠାରୁ ଏବେ ଅଧିକ କମ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭିନ୍ନ —ଏହା ନିରାଧାର ନୁହେଁ। ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଛି;

କିନ୍ତୁ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାପାସୀରେ ନୁହେଁ। କାଥୋଲିକ ଧର୍ମ ବାସ୍ତବରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥିତ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଧର୍ମର ବହୁ ଅଂଶ ସହ ସାଦୃଶ୍ୟ ରଖେ, କାରଣ ସୁଧାରକମାନଙ୍କ ଯୁଗରୁ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଧର୍ମ ବହୁତ ଅଧଃପତିତ ହୋଇଯାଇଛି।"

"ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ କଳିସିୟାମାନେ ଯେପରି ପୃଥିବୀର କୃପାକାମନା କରୁଛନ୍ତି, ମିଥ୍ୟା ଦୟା ତାଙ୍କ ଚକ୍ଷୁକୁ ଅନ୍ଧ କରିଦେଇଛି। ସେମାନେ ଏହା ଦେଖୁନାହାନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତ ଅଶୁଭ ବିଷୟରେ ଭଲ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଠିକ୍ ବୋଲି ମନେ କରିବାର ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ସେମାନେ ଶେଷରେ ସମସ୍ତ ଭଲ ବିଷୟରେ ଅଶୁଭ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ। ସନ୍ତମାନଙ୍କୁ ଏକଥର ସମର୍ପିତ ହୋଇଥିବା ବିଶ୍ୱାସର ପକ୍ଷରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ଦାଣ୍ଡାଇବାର ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମନେହେଁ ରୋମଙ୍କ ନିକଟରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜମାନଙ୍କର ଅଦୟାଳୁ ମତ ପାଇଁ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣମନୋଭାବ ପାଇଁ କ୍ଷମା ଭିକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି।"

"ଯେମାନେ ରୋମୀୟ ପ୍ରଣାଳୀକୁ କୌଣସି ସମର୍ଥନର ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଧ ନ ଦେଖନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଏକ ବୃହତ୍ ଶ୍ରେଣୀ ମଧ ତାହାର ଶକ୍ତି ଓ ପ୍ରଭାବରୁ ଉଦ୍ଭବିତ ବିପଦକୁ ଅତ୍ୟଳ୍ପ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି। ଅନେକେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ, ମଧ୍ୟଯୁଗରେ ବିରାଜମାନ ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ନୈତିକ ଅନ୍ଧକାର ତାହାର ମତବାଦ, ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ, ଓ ଅତ୍ୟାଚାରର ପ୍ରସାରକୁ ସହାୟ କରିଥିଲା; ଏବଂ ଆଧୁନିକ ସମୟର ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧିବଳ, ଜ୍ଞାନର ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରସାର, ଓ ଧର୍ମସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଷୟରେ ବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଉଦାରତା, ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଓ ନିରଙ୍କୁଶତାର ପୁନରୁଦ୍ଭବକୁ ଅନୁମତି ଦେଉନାହିଁ। ଏହି ପ୍ରକାରର ପରିସ୍ଥିତି ଏହି ପ୍ରବୁଦ୍ଧ ଯୁଗରେ ବିଦ୍ୟମାନ ହେବ ବୋଲି ଯେ କେବଳ ଚିନ୍ତାମାତ୍ର, ତାହାକୁ ମଧ ଉପହାସ କରାଯାଏ। ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ, ବୌଦ୍ଧିକ, ନୈତିକ, ଓ ଆଧାତ୍ମିକ ମାର୍ଗରେ ମହାନ ଆଲୋକ ଏହି ପିଢ଼ୀ ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ବାକ୍ୟର ଖୋଲା ପୃଷ୍ଠାମାନଙ୍କରେ, ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସିଥିବା ଆଲୋକ ଜଗତ ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି। କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ମରଣରେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ, ଯେତେ ଅଧିକ ଆଲୋକ ଦିଆଯାଏ, ସେହି ଆଲୋକକୁ ବିକୃତ କରୁଥିବା ଓ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଥିବାମାନଙ୍କର ଅନ୍ଧକାର ସେତେଇ ଅଧିକ ହୁଏ।"

"ବାଇବେଲର ପ୍ରାର୍ଥନାମୟ ଅଧ୍ୟୟନ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନଙ୍କୁ ପାପାସୀର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱରୂପ ଦେଖାଇଦେଇଥାନ୍ତା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ତାହାକୁ ଘୃଣା କରିବାକୁ ଓ ପରିହାର କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥାନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ଅନେକେ ନିଜ ଚକ୍ଷୁରେ ଏତେ ଜ୍ଞାନୀ ଯେ, ସତ୍ୟରେ ପରିଚାଳିତ ହେବା ପାଇଁ ନମ୍ରତାର ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରୁନାହାନ୍ତି। ନିଜମାନଙ୍କର ଆଲୋକପ୍ରାପ୍ତି ନେଇ ଗର୍ବ କରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଭୟରେ ଅଜ୍ଞାନ। ସେମାନଙ୍କର ବିବେକକୁ ଶାନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଉପାୟ ଦରକାର, ଏବଂ ସେମାନେ ଯାହାକି ସବୁଠାରୁ କମ୍ ଆତ୍ମିକ ଏବଂ କମ୍ ନମ୍ରତାଜନକ, ତାହାକୁ ଖୋଜନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି—ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାର ପଦ୍ଧତି ବୋଲି ଦେଖାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବାର ଏକ ପଦ୍ଧତି। ଏହି ସମସ୍ତଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ପାପାସୀ ଭଲଭାବେ ଉପଯୁକ୍ତ। ସେ ମାନବଜାତିର ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାୟ ସମଗ୍ର ଜଗତକୁ ଆବୃତ କରିଛନ୍ତି—ସେମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ଗୁଣକର୍ମଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ପାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ପାପମଧରେ ରହି ଉଦ୍ଧାର ପାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି। ଏଠିରେ ତାହାର ଶକ୍ତିର ରହସ୍ୟ ରହିଛି।"

"ମହାନ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଅନ୍ଧକାରର ଏକ ଯୁଗ ପାପତନ୍ତ୍ରର ସଫଳତା ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଛି। ଏହା ଆହୁରି ପ୍ରମାଣିତ ହେବ ଯେ, ମହାନ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଆଲୋକର ଏକ ଯୁଗ ମଧ ତାହାର ସଫଳତା ପାଇଁ ସମାନ ଭାବେ ଅନୁକୂଳ। ପୂର୍ବତନ ଯୁଗଗୁଡ଼ିକରେ, ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ବିନା ଏବଂ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ବିନା ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଆବୃତ ଥିଲା, ଏବଂ ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ସେମାନଙ୍କ ପାଦ ପାଇଁ ପସାରିଦିଆଯାଇଥିବା ଜାଲକୁ ନ ଦେଖି ତାହାରେ ଫସିଗଲେ। ଏହି ପିଢ଼ୀରେ ଅନେକଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ମାନବୀୟ କଳ୍ପନାମୂଳକ ତତ୍ତ୍ୱମାନଙ୍କର ଝଲମଲିଆ ଆଲୋକରେ, 'ଯାହାକୁ ମିଥ୍ୟାଭାବେ ବିଜ୍ଞାନ ବୋଲି କୁହାଯାଏ,' ଚମକିଯାଏ; ସେମାନେ ଜାଲକୁ ଚିହ୍ନି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏବଂ ଚକ୍ଷୁବନ୍ଧ ଥିବା ପରି ସହଜରେ ସେଥିରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ଯେ, ମଣିଷର ବୁଦ୍ଧିଗତ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଦାନ ଭାବରେ ମାନ୍ୟ କରାଯିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସତ୍ୟ ଓ ଧର୍ମିକତାର ସେବାରେ ନିୟୋଜିତ କରାଯିବ; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଅହଂକାର ଓ ଆକାଙ୍କ୍ଷାକୁ ପୋଷଣ କରାଯାଏ, ଏବଂ ଲୋକମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଠାରୁ ନିଜ ତତ୍ତ୍ୱମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ଅଜ୍ଞାନତାଠାରୁ ଅଧିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ସାଧନ କରିପାରେ। ଏପରିଭାବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗର ଏହି

ମିଥ୍ୟ । ବିଜ୍ଞ ।ନ, ଯାହା ବାଇବେଲ୍ ପ୍ର ତି ବିଶ୍ୱ ।ସକୁ ଧ୍ୱ ଂସ କରେ, ତାହାର ମନୋହର ଆକୃତିସମୂହ ସହିତ ପାପତନ୍ତ୍ର କୁ ଗ୍ର ହଣ କରିବା ପାଇଁ ପଥ ପ୍ର ସ୍ତୁ ତ କରିବାରେ, ଅନ୍ଧ କାର ଯୁଗରେ ତାହାର ପ୍ର ଭାବବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ପଥ ଖୋଲିବାରେ ଜ୍ଞ ।ନକୁ ରୋକି ରଖାଯାଇଥିବା ପରି, ସମାନ ଭାବେ ସଫଳ ସିଦ୍ଧ ହେବ।"

"ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲିଥିବା ସେହି ଆନ୍ଦୋଳନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟର ସମର୍ଥନ ଚର୍ଚ୍ଚର ସଂସ୍ଥାମାନ ଓ ଆଚାର-ବ୍ୟବହାରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଉଛି, ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ପାପିଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପଦଚିହ୍ନକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି। ତଦୁପରି, ସେମାନେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଆମେରିକାରେ ପାପାସିଙ୍କୁ ସେହି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ପୁନର୍ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଛନ୍ତି, ଯାହା ସେ ପୁରୁଣା ବିଶ୍ୱରେ ହରାଇଥିଲା। ଏବଂ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଅଧିକ ଗଭୀର ଅର୍ଥବୋଧ ଦେଉଥିବା ବିଷୟ ହେଉଛି ଏହା, ଯେ ମନେ ରଖାଯାଇଥିବା ପ୍ରମୁଖ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ରବିବାର ପାଳନକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରିବା—ଏକ ଏମିତି ପ୍ରଥା, ଯାହା ରୋମରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଯାହାକୁ ସେ ନିଜ ଅଧିକାରର ଚିହ୍ନ ବୋଲି ଦାବି କରେ। ଏହା ପାପାସିଙ୍କ ଆତ୍ମା—ପାର୍ଥିବ ପ୍ରଥାମାନଙ୍କ ସହିତ ଅନୁରୂପତାର ଆତ୍ମା, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ମାନବୀୟ ପରମ୍ପରାମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚତର ସମ୍ମାନ ଦେବାର ଆତ୍ମା—ଯାହା ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପିତ ହେଉଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ରବିବାର-ଉନ୍ନତିକରଣର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରୁଛି, ଯାହା ପାପାସି ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ କରିଆସିଛି।"

"ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତା ସଂଘର୍ଷରେ କେଉଁ କେଉଁ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବ, ପାଠକ ଯଦି ତାହା ବୁଝିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ତେବେ ସେ କେବଳ ପୂର୍ବତନ ଯୁଗମାନଙ୍କରେ ସେହି ଏକେଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ରୋମ ଯେଉଁ ଉପାୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲା, ସେମାନଙ୍କର ଇତିହାସକୁ ଅନୁସରଣ କରିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ। ଯଦି ସେ ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ ଯେ ପାପାନୁଗାମୀମାନେ ଓ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ଏକତ୍ର ହୋଇ ଯେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମତବାଦକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସହ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରିବେ, ତେବେ ସେ ବିଶ୍ରାମବାର ଏବଂ ତାହାର ପକ୍ଷସ୍ଥମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରୋମ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା, ତାହାକୁ ଦେଖୁ।"

"ରାଜକୀୟ ଫରମାନ, ସାର୍ବଜନୀନ ପରିଷଦମାନ, ଏବଂ ଲୌକିକ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ଚର୍ଚ୍ଚୀୟ ବିଧିବିଧାନ—ଏହି ସବୁ ପଦକ୍ଷେପ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପୈଗାନ ପର୍ବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜଗତରେ ସମ୍ମାନର ସ୍ଥାନ ଲାଭ କଲା। ରବିବାର ପାଳନକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରିଥିବା ପ୍ରଥମ ସାର୍ବଜନୀନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉଛି କନଷ୍ଟାଣ୍ଟିନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଣୀତ ଆଇନ। (A.D. 321) ଏହି ଫରମାନ ନଗରବାସୀମାନଙ୍କୁ "ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମାନନୀୟ ଦିନରେ" ବିଶ୍ରାମ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଗ୍ରାମବାସୀମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟ ଜାରି ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା। ଯଦ୍ୟପି ଏହା ବାସ୍ତବରେ ଗୋଟିଏ ପୈଗାନ ବିଧି ଥିଲା, ତଥାପି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମକୁ ନାମମାତ୍ରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ସମ୍ରାଟ ଏହାକୁ ବଳବତ୍ କରିଥିଲେ।"

"ରାଜସିକ ଆଦେଶ ଦିବ୍ୟ ଅଧିକାରଙ୍କ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରତିସ୍ଥାପକ ବୋଲି ସାବ୍ୟସ୍ତ ନ ହେବାରୁ, ଇଉସେବିଉସ୍—ଏକ ବିଶପ୍, ଯିଏ ରାଜକୁମାରମାନଙ୍କର କୃପା ଲାଭ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ଯିଏ କନଷ୍ଟାଣ୍ଟିନଙ୍କର ବିଶେଷ ମିତ୍ର ଓ ଚାଟୁକାର ଥିଲେ—ଏହି ଦାବିକୁ ଆଗକୁ ଆଣିଲେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଶବ୍ବାଥକୁ ରବିବାରକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିଦେଇଛନ୍ତି। ଏହି ନୂତନ ମତବାଦର ପ୍ରମାଣସ୍ୱରୂପ ପବିତ୍ରଶାସ୍ତ୍ରର ଏକମାତ୍ର ସାକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇନଥିଲା। ଇଉସେବିଉସ୍ ନିଜେ ଅଜାଣିତଭାବେ ଏହାର ଅସତ୍ୟତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି, ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନର ପ୍ରକୃତ କର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଇଙ୍ଗିତ କରନ୍ତି। ସେ କହନ୍ତି, 'ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ, ଯାହା କି ଶବ୍ବାଥ ଦିନରେ କରିବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା, ସେସବୁକୁ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦିନକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିଛୁ।'—Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, page 538. କିନ୍ତୁ ରବିବାର ପକ୍ଷର ଏହି ଯୁକ୍ତି, ଯେତେ ନିରାଧାର ଥିଲା, ତଥାପି ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶବ୍ବାଥକୁ ପଦଦଳିତ କରିବାରେ ଅଧିକ ସାହସୀ କରିଦେଲା। ଯେମାନେ ଜଗତର ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନିତ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ସେହି ଲୋକପ୍ରିୟ ପର୍ବଦିନକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ।"

"ପୋପତ୍ୱ ଦୃଢ଼ରୂପେ ସ୍ଥ ।ପିତ ହେବା ସହିତ, ରବିବାରକୁ ଉନ୍ନ ତ ସ୍ଥ ।ନେ ଉଠାଇବାର କାର୍ଯ୍ୟ ଅବ୍ୟ ।ହତ ରହିଲା। କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ , ଲୋକମାନେ ଗିର୍ଜାଘରର ଉପାସନାରେ ଯୋଗ ନଦେଇଥିବା ବେଳେ କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟ ରେ ଲିପ୍ତ ରହୁଥିଲେ, ଏବଂ ସପ୍ତ ମ ଦିନକୁ ତଥାପି ସବ ।ଥ ବୋଲି ମନ୍ୟ କରାଯାଉଥିଲା। କିନ୍ତୁ କ୍ର ମେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତ ନ ସାଧିତ ହେଲା। ପବିତ୍ର ପଦଧାରୀମାନଙ୍କ ୁ ରବିବାର ଦିନ କୌଣସି ନାଗରିକ ବିବାଦ-ବିଚାରରେ ରାୟ ଦେବାକୁ ନିଷେଧ କରାଗଲା। ତାହାର କିଛି ସମୟ ପରେ, ଯେକୌଣସି ପଦମର୍ଯ୍ୟ ।ଦାର ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ୁ ସାଧାରଣ ଶ୍ର ମରୁ ବିରତ ରହିବାକୁ ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା—ମୁକ୍ତ ଜନଙ୍କ ପାଇଁ ଜରିମାନାର ଦଣ୍ଡ ଏବଂ ଦାସଚାକରମାନଙ୍କ ମାମଲାରେ

ବେତ୍ର ାଘାତର ଦଣ୍ଡ ର ଭୟରେ। ପରେ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା ଯେ, ଧନୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ପ ତ୍ତିର ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶ ହରାଇବାର ଦଣ୍ଡ ଦେଇ ଶାସ୍ତି କରାଯିବ; ଏବଂ ଶେଷରେ, ଯଦି ସେମାନେ ତଥାପି ଅଡି ରହନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦାସ କରାଯିବ। ନିମ୍ନ ଶ୍ରେ ଣୀର ଲୋକମାନେ ଚିରସ୍ଥ ାୟୀ ନିର୍ବାସନ ଭୋଗିବେ।"

"ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସହାୟତା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରାଗଲା। ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଘଟଣାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ଖବର ହୋଇଥିଲା ଯେ, ଜଣେ କୃଷକ ଯିଏ ରବିବାର ଦିନ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ହାଳ ଚାଷ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ସେ ଯେତେବେଳେ ଲୋହାର ଏକ ଉପକରଣଦ୍ୱାରା ନିଜ ହାଳକୁ ପରିଷ୍କାର କରୁଥିଲେ, ସେହି ଲୋହା ତାଙ୍କ ହାତରେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଲାଗି ରହିଗଲା, ଏବଂ ଦୁଇ ବର୍ଷ ଧରି ସେ ଏହାକୁ ସହିତେ ବୋହି ଘୁରୁଥିଲେ, 'ତାଙ୍କର ଅତ୍ୟଧିକ ବେଦନା ଓ ଲଜ୍ଜା ପାଇଁ।'—Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord's Day, page 174."

"ପରେ ପୋପ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଯେ ପରିଷଦ-ପୁରୋହିତ ରବିବାର-ଲଂଘନକାରୀମାନଙ୍କୁ ତାଡନା କରିବେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଗିର୍ଜାଘରକୁ ଯାଇ ନିଜ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ କହିବେ, ନହେଲେ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ଓ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ବଡ଼ ବିପଦ ଆଣିଦେବେ। ଏକ ଧାର୍ମିକ ପରିଷଦ ସେହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କଲା, ଯାହା ପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ, ବ୍ୟବହୃତ ହେଲା—ଯେହେତୁ ରବିବାର କାମ କରୁଥିବାବେଳେ କେହି କେହି ବଜ୍ରାଘାତରେ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇଥିଲେ, ତେଣୁ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ସବ୍ବାଥ ହେବା ଉଚିତ। 'ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ,' ଧର୍ମାଧିକାରୀମାନେ କହିଲେ, 'ଏହି ଦିନକୁ ଅବହେଳା କରିବା ପ୍ରତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅସନ୍ତୋଷ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ଗଭୀର ଭାବରେ ଥିଲା।' ତାହାପରେ ଏକ ଆହ୍ୱାନ କରାଗଲା ଯେ ପୁରୋହିତ ଓ ସେବକମାନେ, ରାଜା ଓ ରାଜକୁମାରମାନେ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକେ 'ଏହି ଦିନ ପୁନର୍ବାର ତାହାର ସମ୍ମାନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉ ଏହିପାଇଁ ନିଜମାନଙ୍କର ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରୟାସ ଓ ସତର୍କତା ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପାଇଁ, ଆଗାମୀ ସମୟରେ ଏହାକୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତିଭାବରେ ପାଳନ କରାଯାଉ।'—Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day, page 271."

ପରିଷଦମାନଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ପରେ, ଲୋକମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଭୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ରବିବାର ଦିନ କାମରୁ ବିରତ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରିବାର ନିମନ୍ତେ ଲୌକିକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରାଗଲା। ରୋମରେ ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ସିନୋଡ୍‌ରେ, ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରହୀତ ସମସ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଗମ୍ଭୀରତା ସହିତ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଗଲା। ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧର୍ମୀୟ ଆଇନରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳିତ କରାଗଲା ଏବଂ ପ୍ରାୟ ସମଗ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଜଗତରେ ନାଗରିକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ କରାଗଲା। (ଦେଖନ୍ତୁ Heylyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)

"ତଥାପି ରବିବାର-ପାଳନ ପାଇଁ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଅଧିକାରର ଅଭାବ କିଛିମାତ୍ର ଅଳ୍ପ ଅସୁବିଧା ସୃଷ୍ଟି କରିନଥିଲା। ଲୋକମାନେ ନିଜ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କର ଏହି ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ—ଯେହୋବାଙ୍କର ଏହି ସ୍ପଷ୍ଟ ଘୋଷଣା, 'ସପ୍ତମ ଦିନ ହେଉଛି ତୁମ୍ଭ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ବିଶ୍ରାମଦିନ,' କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ସୂର୍ଯ୍ୟର ଦିନକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର କି ଅଧିକାର ଅଛି? ବାଇବେଲୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଅଭାବ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ, ଅନ୍ୟ ଉପାୟର ଆବଶ୍ୟକତା ହେଲା। ଦ୍ୱାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଅନ୍ତ୍ୟ ଭାଗରେ ଇଂଲଣ୍ଡର ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ସନ୍ଦର୍ଶନ କରିଥିବା ରବିବାରର ଜଣେ ଉତ୍ସାହୀ ପ୍ରବକ୍ତା ସତ୍ୟର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିରୋଧିତ ହେଲେ; ଏବଂ ତାଙ୍କର ପ୍ରୟାସ ଏତେ ଫଳହୀନ ହେଲା ଯେ, ସେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସେହି ଦେଶ ଛାଡ଼ି ଯାଇ, ନିଜ ଶିକ୍ଷାକୁ ବଳପୂର୍ବକ ପ୍ରଚଳିତ କରିବାର କୌଣସି ଉପାୟ ଖୋଜିବାକୁ ଲାଗିଲେ। ସେ ଫେରିଆସିବା ପରେ, ସେହି ଅଭାବ ପୂରଣ ହୋଇଗଲା, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରିଶ୍ରମମାନଙ୍କରେ ସେ ଅଧିକ ସଫଳତା ପାଇଲେ। ସେ ନିଜ ସହିତ ଗୋଟିଏ ପତ୍ରଗୁଚ୍ଛ ଆଣିଲେ, ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଛି ବୋଲି ଦାବି କରାଯାଉଥିଲା, ଏବଂ ଯାହାରେ ରବିବାର-ପାଳନ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଆଜ୍ଞା ଥିଲା, ସହିତ ଅନାଜ୍ଞାକାରୀମାନଙ୍କୁ ଭୀତ କରିବା ପାଇଁ ଭୟାବହ ଧମକମାନେ ମଧ୍ୟ ଥିଲା। ଏହି ମୂଲ୍ୟବାନ ଦଲିଲ—ଯେପରି ଏହା ଯେଉଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିଲା ସେହି ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ନିଜେ ଏକ ନିଚ ଜାଲିଆତି, ସେପରି ଏହି ଦଲିଲଟି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଏକ ନିଚ କୃତ୍ରିମ ଗଢ଼ଣା ଥିଲା—ସ୍ୱର୍ଗରୁ ପଡ଼ିଆସିଛି ବୋଲି

କୁହାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ଯେରୁଶାଲେମରେ, ଗଲଗଥାରେ ଅବସ୍ଥ ିତ ସେଣ୍ଟ ସିମିଓନଙ୍କ ବେଦୀ ଉପରେ ଏହା ମିଳିଥିଲା ବୋଲି ଦାବି କରାଯାଉଥିଲା। କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତ ବରେ, ରୋମରେ ଅବସ୍ଥ ିତ ପୋପୀୟ ପ୍ର ।ସାଦ ହିଁ ଏହାର ଉତ୍ସ ଥିଲା। ସମସ୍ତ ଯୁଗରେ ମଣ୍ଡ ଳୀର ଶକ୍ତ ି ଓ ସମୃଦ୍ଧ ିକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ର ବଞ୍ଚ ନା ଓ ଜାଲିଆତିମାନଙ୍କ ୁ ପାପାଳ ପଦସିଦ୍ଧୀ ଦ୍ୱ ।ରା ବୈଧ ବୋଲି ମନେ କରାଯାଇଆସିଛି।"

"ସେହି ପତ୍ରଟି ଶନିବାର ଅପରାହ୍ନର ନବମ ଘଣ୍ଟା, ଅର୍ଥାତ୍ ତିନିଟାରୁ, ସୋମବାର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରମକାର୍ଯ୍ୟକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରିଥିଲା; ଏବଂ ତାହାର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଅନେକ ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପୁଷ୍ଟିକୃତ ବୋଲି ଘୋଷିତ ହୋଇଥିଲା। ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରୁ ପରେ ଯେମାନେ ଶ୍ରମ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ପକ୍ଷାଘାତରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରଚାର ହୋଇଥିଲା। ଜଣେ ଚକିଆ ନିଜ ଧାନ୍ୟ ପିସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲାବେଳେ, ପିଠା ର ବଦଳରେ ରକ୍ତର ଏକ ପ୍ରବାହ ବାହାରୁଥିବାକୁ ଦେଖିଲା, ଏବଂ ପାଣିର ପ୍ରବଳ ସ୍ରୋତ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ଚକିର ଚକ୍ର ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଲା। ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଚୁଲିରେ ମଣ୍ଡ ରଖିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବାହାର କରିବାବେଳେ, ଚୁଲି ବହୁତ ଗରମ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେହି ମଣ୍ଡ କାଚା ଅବସ୍ଥାରେ ମିଳିଲା। ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ନବମ ଘଣ୍ଟାରେ ପାକ ପାଇଁ ମଣ୍ଡ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ ସୋମବାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରେଇ ରଖିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ କଲେ; ପରଦିନ ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ, ଦୈବୀ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ତାହା ରୁଟିରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାକ ହୋଇଯାଇଛି। ଜଣେ ପୁରୁଷ ଶନିବାର ନବମ ଘଣ୍ଟା ପରେ ରୁଟି ପାକ କଲେ; ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଭାତରେ ସେ ଯେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଭାଙ୍ଗିଲେ, ତାହାରୁ ରକ୍ତ ଝରି ପଡ଼ିଲା। ଏପରି ଅବିବେକୀ ଓ କୁସଂସ୍କାରପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଢ଼ାଇଥିବା କଥାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରବିବାରର ସମର୍ଥକମାନେ ତାହାର ପବିତ୍ରତା ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ। (See Roger de Hoveden, Annals, vol. 2, pp. 526–530.)"

ସ୍କଟଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ, ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଯେପରି, ରବିବାର ପ୍ରତି ଅଧିକ ଆଦର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରାଗଲା, ତାହା ସହିତ ପ୍ରାଚୀନ ସବ୍ବାଥର ଏକ ଅଂଶକୁ ଯୋଡ଼ି ଦେଇ। କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ରଖିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟ ଭିନ୍ନ ଥିଲା। ସ୍କଟଲ୍ୟାଣ୍ଡର ରାଜାଙ୍କ ଏକ ଆଦେଶରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, 'ଶନିବାର ଦ୍ୱାଦଶ ପ୍ରହର ମଧ୍ୟାହ୍ନରୁ ପବିତ୍ର ବୋଲି ଗଣ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ,' ଏବଂ ସେହି ସମୟରୁ ସୋମବାର ପ୍ରଭାତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହିମଧ୍ୟ ପାର୍ଥିବ ବ୍ୟବସାୟରେ ନିୟୋଜିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।—Morer, pages 290, 291.

"ତଥାପି ରବିବାରର ପବିତ୍ରତାକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରୟାସ ସତ୍ତ୍ୱେ, ପାପବାଦୀମାନେ ସ୍ୱୟଂ ସାର୍ବଜନୀନ ଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କଲେ ଯେ ସବ୍ବାଥର ଅଧିକାର ଦିବ୍ୟ, ଏବଂ ଯେହା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରାଯାଇଥିଲା ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉତ୍ସ ମାନବୀୟ। ଷୋଡ଼ଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଗୋଟିଏ ପାପୀୟ ପରିଷଦ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଘୋଷଣା କଲା: 'ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟମାନେ ସ୍ମରଣ ରଖନ୍ତୁ ଯେ ସପ୍ତମ ଦିନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ରୀକୃତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ କେବଳ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପାସନା କରିବାକୁ ଦାବି କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏହା ଗ୍ରହୀତ ଓ ପାଳିତ ହୋଇଆସିଛି; ତଥାପି ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସବ୍ବାଥକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦିନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛୁ।'—Ibid., pages 281, 282. ଯେମାନେ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଜ୍ଞ ନଥିଲେ। ସେମାନେ ଜାଣିଶୁଣି ନିଜମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ଥାପନ କରୁଥିଲେ।"

"ତାଙ୍କ ସହିତ ଅସହମତ ହେଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରୋମର ନୀତିର ଏକ ଚମତ୍କାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ୱାଲ୍ଡେନ୍ସମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦୀର୍ଘ ଏବଂ ରକ୍ତାକ୍ତ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା; ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ବିଶ୍ରାମବାର ପାଳନକାରୀ ଥିଲେ। ଅନ୍ୟମାନେ ଚତୁର୍ଥ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରତି ନିଜମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱସ୍ତତା କାରଣରେ ଏହା ସଦୃଶ ଭାବରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କଲେ। ଇଥିଓପିଆ ଓ ଆବିସିନିଆର କଲିସିଆମାନଙ୍କର ଇତିହାସ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱବହ। ଅନ୍ଧକାର ଯୁଗର ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ, ମଧ୍ୟ ଆଫ୍ରିକାର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନେ ଜଗତର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅଲୋପ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଜଗତ ଦ୍ୱାରା ଭୁଲାଯାଇଲେ, ଏବଂ ଅନେକ ଶତାବ୍ଦୀ ଧରି ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସର ଆଚରଣରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଉପଭୋଗ କଲେ। କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ରୋମ ସେମାନଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଜାଣିଲା, ଏବଂ ଆବିସିନିଆର ସମ୍ରାଟ୍ ଶୀଘ୍ରହି ପୋପଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପାଇଁ ଭ୍ରମିତ କରାଗଲେ। ଏହା ପରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରିଆୟତିମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସିଲା।"

"ସବ ୍ବାଥ ପାଳନକୁ ଅତ୍ୟ ନ୍ତ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ର ଭୟ ଦେଇ ନିଷିଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଆଦେଶ ଜାରି କରାଗଲା। (ଦେଖନ୍ତୁ Michael Geddes, Church History of Ethiopia, ପୃଷ୍ଠ ା 311, 312।) କିନ୍ତୁ ପାପୀୟ ଅତ୍ୟ ।ଚାର

ଶୀଘ୍ରେ ଏତେ କ୍ଲେଶଦାୟକ ଜୁଆଳ ହୋଇଉଠିଲା ଯେ ଆବିସିନୀୟମାନେ ତାହାକୁ ନିଜ ଗଳାରୁ ଭାଙ୍ଗି ପକାଇବାକୁ ସଙ୍କଳ୍ପ କଲେ। ଏକ ଭୟାବହ ସଂଘର୍ଷ ପରେ ରୋମୀୟ ପକ୍ଷୀୟମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରରୁ ବହିଷ୍କୃତ କରାଗଲା, ଏବଂ ପ୍ରାଚୀନ ବିଶ୍ୱାସ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହେଲା। ମଣ୍ଡଳୀମାନେ ନିଜ ସ୍ୱାଧୀନତାରେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ, ଏବଂ ରୋମର ପ୍ରତାରଣା, ଉନ୍ମାଦତା, ଓ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଶକ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନେ ଯେ ଶିକ୍ଷା ପାଇଥିଲେ, ତାହାକୁ କେବେ ଭୁଲିଲେ ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କ ଏକାନ୍ତ ରାଜ୍ୟର ଭିତରେ ସେମାନେ ରହିବାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟଜଗତର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଂଶ ପାଇଁ ଅଜ୍ଞାତ ଅବସ୍ଥାରେ।"

"ଆଫ୍ରିକାର କଳିସିୟାମାନେ ସବ୍ବାଥକୁ ସେହିପରି ପାଳନ କରୁଥିଲେ, ଯେପରି ପାପୀୟ କଳିସିୟା ତାହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟତା ପୂର୍ବରୁ ପାଳନ କରୁଥିଲା। ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରତି ଆଜ୍ଞାପାଳନରେ ସପ୍ତମ ଦିନକୁ ପାଳନ କରୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ କଳିସିୟାର ପ୍ରଥା ସହିତ ସମନ୍ୱୟରେ ସେମାନେ ରବିବାର ଦିନ ଶ୍ରମରୁ ବିରତ ରହୁଥିଲେ। ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ଲାଭ କରିବା ପରେ, ରୋମ ନିଜ ସ୍ୱୟଂ ସବ୍ବାଥକୁ ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସବ୍ବାଥକୁ ପଦଦଳିତ କରିଥିଲା; କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟ ଏକ ହଜାର ବର୍ଷ ଧରି ଗୋପନରେ ରହିଥିବା ଆଫ୍ରିକାର କଳିସିୟାମାନେ ଏହି ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟତାରେ ଅଂଶୀ ହୋଇନଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ରୋମର ଅଧୀନତାରେ ଆଣାଗଲେ, ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ସବ୍ବାଥକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ମିଥ୍ୟା ସବ୍ବାଥକୁ ଉନ୍ନତ କରିବାକୁ ବାଧ କରାଗଲା; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯେତେଶୀଘ୍ର ନିଜ ସ୍ୱାଧୀନତା ପୁନରୁଦ୍ଧାର କଲେ, ସେତେଶୀଘ୍ର ସେମାନେ ଚତୁର୍ଥ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରତି ଆଜ୍ଞାପାଳନକୁ ପୁନର୍ବାର ଫେରିଆସିଲେ।"

"ଅତୀତର ଏହି ଅଭିଲେଖଗୁଡ଼ିକ ସତ୍ୟ ସବ୍ବାଥ ଓ ତାହାର ପକ୍ଷସ୍ଥମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରୋମର ଶତ୍ରୁତାକୁ, ଏବଂ ସେ ନିଜେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନକୁ ସମ୍ମାନିତ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଉପାୟଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟବହାର କରେ, ତାହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରେ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି ଯେ, ରବିବାରକୁ ଉନ୍ନତ ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ରୋମନ କାଥଲିକମାନେ ଓ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ଏକତ୍ର ହେବେ, ସେତେବେଳେ ଏହି ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହେବ।"

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 13ର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଘୋଷଣା କରେ ଯେ ମେଷଶାବକସଦୃଶ ଶିଂ ଥିବା ପଶୁଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଶକ୍ତି 'ପୃଥିବୀକୁ ଏବଂ ସେଥିରେ ବାସ କରୁଥିବାମାନଙ୍କୁ' ପାପାସିର ଉପାସନା କରାଇବ—ଯାହା ସେଠାରେ 'ଚିତାବାଘ ସଦୃଶ' ପଶୁଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀକୀକୃତ ହୋଇଛି। ଦୁଇଟି ଶିଂ ଥିବା ପଶୁଟି ମଧ୍ୟ 'ପୃଥିବୀରେ ବାସ କରୁଥିବାମାନଙ୍କୁ' କହିବ ଯେ ସେମାନେ ପଶୁ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିମା ନିର୍ମାଣ କରନ୍ତୁ; ଏବଂ ତଦୁପରି, ଏହା 'ଛୋଟ ଓ ବଡ଼, ଧନୀ ଓ ଦରିଦ୍ର, ସ୍ୱାଧୀନ ଓ ଦାସ'—ସମସ୍ତଙ୍କୁ—ପଶୁର ଚିହ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେବ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 13:11–16। ଏହା ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହୋଇଛି ଯେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ହେଉଛି ସେଇ ଶକ୍ତି ଯାହାକୁ ମେଷଶାବକସଦୃଶ ଶିଂ ଥିବା ପଶୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ରବିବାର ପାଳନକୁ ବଳପୂର୍ବକ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିବ—ଯାହାକି ରୋମ ତାହାର ସର୍ବୋଚ୍ଚତ୍ୱର ବିଶେଷ ସ୍ୱୀକୃତି ଭାବେ ଦାବି କରେ—ସେତେବେଳେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ପୂରଣ ହେବ। କିନ୍ତୁ ପାପାସି ପ୍ରତି ଏହି ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳିରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଏକାକୀ ରହିବ ନାହିଁ। ଯେ ସମସ୍ତ ଦେଶ ଏକଦା ତାହାର ପ୍ରଭୁତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ସେସବୁଠାରେ ରୋମର ପ୍ରଭାବ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇନାହିଁ। ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ତାହାର ଶକ୍ତିର ପୁନଃସ୍ଥାପନାକୁ ପୂର୍ବକଥନ କରେ। 'ମୁଁ ତାହାର ମୁଣ୍ଡମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏକୁ ମରଣାନ୍ତକ ଭାବେ ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ପରି ଦେଖିଲି; ଏବଂ ତାହାର ମରଣାନ୍ତକ ଆଘାତ ସୁସ୍ଥ ହେଲା; ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜଗତ ପଶୁଟି ପଛରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଚାଲିଗଲା।' ପଦ 3। ସେହି ମରଣାନ୍ତକ ଆଘାତର ପ୍ରହାର 1798 ମସିହାରେ ପାପାସିର ପତନକୁ ସୂଚିତ କରେ। ଏହା ପରେ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା କହନ୍ତି, 'ତାହାର ମରଣାନ୍ତକ ଆଘାତ ସୁସ୍ଥ ହେଲା: ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜଗତ ପଶୁଟି ପଛରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଚାଲିଗଲା।' ପୌଲୁସ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ କହନ୍ତି ଯେ 'ପାପର ମନୁଷ୍ୟ' ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିରତ ରହିବ। 2 ଥେସ୍ସଲୋନିକୀୟ 2:3–8। ସମୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ପ୍ରବଞ୍ଚନାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରସର କରିନେବ। ଏବଂ ପ୍ରକାଶକ, ପାପାସିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି: 'ଯେମାନଙ୍କର ନାମ ଜୀବନପୁସ୍ତକରେ ଲିଖାଯାଇନାହିଁ, ପୃଥିବୀରେ ବାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ତେ ତାହାର ଉପାସନା କରିବେ।' ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 13:8। ପୁରୁଣା ଜଗତ ଓ ନୂତନ ଜଗତ—ଉଭୟରେ—ରୋମାନ ଚର୍ଚ୍ଚର ଅଧିକାର ଉପରେ ମାତ୍ର ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ରବିବାର ପ୍ରଥାକୁ ଯେ ସମ୍ମାନ ଦିଆଯିବ, ସେଥିରେ ପାପାସି ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ।

“ଊଣେଇଶତମ ଶତାବ୍ଦୀର ମଧ୍ୟଭାଗରୁ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଛାତ୍ରମାନେ ଏହି ସାକ୍ଷ୍ୟ କୁ ଜଗତ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଆସିଛନ୍ତି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଘଟୁଥିବା ଘଟଣାମାନଙ୍କରେ ସେହି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ପୂରଣ ଦିଗରେ ଶୀଘ୍ର ଅଗ୍ରସରତା ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଛି। ପୋପତନ୍ତ୍ରୀୟ ନେତାମାନେ ଯେପରି ଦେବଙ୍କ ଆଜ୍ଞାର ସ୍ଥାନ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଲୌକିକ କାହାଣୀ ଘଡ଼ାଇଥିଲେ, ସେହିପରି ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ରବିବାର ପାଳନ ପାଇଁ ଦିବ୍ୟ ଅଧିକାରର ସେହି ଏକେଇ ଦାବି ଅଛି, ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ପ୍ରମାଣର ସେହି ଏକେଇ ଅଭାବ ମଧ୍ୟ ଅଛି। ଯେ ଦାବି ହେଉଛି ଯେ ରବିବାର-ବିଶ୍ରାମଦିନର ଉଲ୍ଲଂଘନ କାରଣରେ ଦେବଙ୍କ ନ୍ୟାୟବିଚାର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସେ, ସେହି ଦାବି ପୁନରାବୃତ୍ତି କରାଯିବ; ଏହାକୁ ଜୋରଦାର ଭାବରେ ଉଠାଇବା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇସାରିଛି। ଏବଂ ରବିବାର ପାଳନକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନ ଦ୍ରୁତ ଭାବେ ଭିତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛି।”

“ରୋମୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ତାହାର ସୁବୁଦ୍ଧି ଓ ଚାତୁର୍ଯ୍ୟରେ ଅଦ୍ଭୁତ। ଯାହା ଆଗକୁ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେ ତାହା ପଢ଼ି ପାରେ। ସେ ନିଜ ସମୟକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି, କାରଣ ସେ ଦେଖୁଛି ଯେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚମାନେ ମିଥ୍ୟା ସବାଥକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ତାହାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଜଣାଉଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନେ ତାହାକୁ ବଳପୂର୍ବକ ପାଳନ କରାଇବା ପାଇଁ ସେହି ଉପାୟମାନଙ୍କୁ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି ସେ ନିଜେ ପୂର୍ବତନ ଦିନମାନରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲା। ଯେମାନେ ସତ୍ୟର ଆଲୋକକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ସ୍ୱୟଂଘୋଷିତ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଶକ୍ତିର ସାହାଯ୍ୟ ଚାହିବେ, ଯେଣେକି ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଏକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନକୁ ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନରେ ବିରାଜିତ କରାଯାଉ। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ସେ କେତେ ସହଜରେ ଆଗକୁ ଆସିବେ, ତାହା ଅନୁମାନ କରିବା କଠିନ ନୁହେଁ। ଚର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରତି ଅନାଜ୍ଞାକାରୀମାନଙ୍କ ସହ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହୁଏ, ପାପାଲ ନେତାମାନଙ୍କଠାରୁ ଭଲ ଆଉ କିଏ ବୁଝେ?”

“ରୋମାନ କାଥଲିକ ଚର୍ଚ୍ଚ, ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଏହାର ସମସ୍ତ ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ସହିତ, ପୋପୀୟ ସିଂହାସନର ନିୟନ୍ତ୍ରଣାଧୀନ ଏବଂ ତାହାର ହିତସାଧନ ପାଇଁ ଗଠିତ ଏକ ବିଶାଳ ସଂଗଠନ ରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ। ପୃଥିବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶରେ ଥିବା ତାହାର ଲକ୍ଷଲକ୍ଷ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ପୋପଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାର ବନ୍ଧନରେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ବଦ୍ଧ ମନେ କରିବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଏ। ସେମାନଙ୍କର ଜାତୀୟତା କିମ୍ବା ସରକାର ଯେକୌଣସି ହେଉ, ସେମାନେ ଚର୍ଚ୍ଚର ଅଧିକାରକୁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଅଧିକାରରୁ ଉପରେ ମନେ କରିବାକୁ ହେବ। ଯଦିଓ ସେମାନେ ରାଜ୍ୟପ୍ରତି ନିଜ ନିଷ୍ଠାର ଅଙ୍ଗୀକାର କରି ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କରିପାରନ୍ତି, ତଥାପି ଏହାର ପଛରେ ରୋମ ପ୍ରତି ଆଜ୍ଞାପାଳନର ଏକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ରହିଥାଏ, ଯାହା ତାହାର ହିତବିରୋଧୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗୀକାରରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରେ।”

“ଇତିହାସ ଜାତିମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ନିଜକୁ ଚତୁରତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅବିରତ ପ୍ରୟାସରେ ପ୍ରବେଶ କରାଇବା ପାଇଁ ତାହାର ଉଦ୍ୟମମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଉଛି; ଏବଂ ଏକବାର ଭିତ୍ତି ଦୃଢ଼ କରିବା ପରେ, ରାଜକୁମାରମାନେ ଓ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ବିନାଶ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥସିଦ୍ଧିକୁ ଆହୁରି ଅଗ୍ରସର କରିବା ପାଇଁ। 1204 ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ, ପୋପ୍ ଇନୋସେଣ୍ଟ ତୃତୀୟ ଆରାଗନର ରାଜା ପୀଟର ଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ପାଖରୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅସାଧାରଣ ଶପଥ ଗ୍ରହଣ କରାଇଲେ: ‘ମୁଁ, ଆରାଗୋନୀୟମାନଙ୍କର ରାଜା ପୀଟର, ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି ଓ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି ଯେ, ମୁଁ ସଦା ମୋର ପ୍ରଭୁ ପୋପ୍ ଇନୋସେଣ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତି, ତାଙ୍କର କାଥୋଲିକ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି, ଏବଂ ରୋମୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଓ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ରହିବି, ଏବଂ ମୋର ରାଜ୍ୟକୁ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାପାଳନରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତତାର ସହିତ ରକ୍ଷା କରିବି, କାଥୋଲିକ ବିଶ୍ୱାସକୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବି, ଏବଂ ବିଧର୍ମୀ ଦୁଷ୍ଟତାକୁ ନିର୍ଯାତନା ଦେବି।’—John Dowling, The History of Romanism, b. 5, ch. 6, sec.

“୫୫। ଏହା ରୋମୀୟ ପୋଣ୍ଟିଫଙ୍କ ଶକ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏହି ଦାବିମାନଙ୍କ ସହିତ ସମନ୍ୱୟଶୀଳ ଅଟେ—‘ସମ୍ରାଟମାନଙ୍କୁ ପଦଚ୍ୟୁତ କରିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବୈଧ’ ଏବଂ ‘ଅଧର୍ମୀ ଶାସକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ଆନୁଗତ୍ୟର ବନ୍ଧନରୁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରେ।’—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

“ଏବଂ ଏହା ସ୍ମରଣରେ ରହୁ, ରୋମର ଗର୍ବର କଥା ଏହାହିଁ ଯେ ସେ କେବେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ନାହିଁ। Gregory VII ଓ Innocent IIIଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଆଜିମଧ୍ୟ Roman Catholic Churchର ସିଦ୍ଧାନ୍ତହିଁ ଅଟେ। ଏବଂ ଯଦି ତାଙ୍କ ପାଖରେ କେବଳ ଶକ୍ତି ଥାନ୍ତା, ତେବେ ସେ ପୂର୍ବତନ ଶତାବ୍ଦୀଗୁଡ଼ିକର ପରି ଆଜିମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ପରି ପ୍ରବଳତା ସହିତ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥାନ୍ତି। ରବିବାରର ଉନ୍ନତିକରଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ରୋମର ସାହାଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ

କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ କଲେ Protestants କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥି ସେମାନେ ଅତ୍ୟଳ୍ପ ଜାଣନ୍ତି। ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନାରେ ନିବିଡ଼ ଭାବେ ଲାଗି ରହିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ରୋମ ନିଜ ଶକ୍ତିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ, ନିଜର ହାରାଇଥିବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରାଧାନ୍ୟକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛି। ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଯଦି ଏକବାର ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଏ ଯେ କଳୀସିଆ ରାଜ୍ୟର ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିପାରେ କିମ୍ବା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରେ; ଯେ ଧାର୍ମିକ ଆଚରଣଗୁଡ଼ିକୁ ସାମାଜିକ ଆଇନମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରାଯାଇପାରେ; ସଂକ୍ଷେପରେ, ଯେ କଳୀସିଆ ଓ ରାଜ୍ୟର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ବିବେକକୁ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ କରିବାକୁ ଥାଏ, ତେବେ ଏହି ଦେଶରେ ରୋମର ବିଜୟ ନିଶ୍ଚିତ।"

"ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଆସନ୍ନ ବିପଦ ବିଷୟରେ ସତର୍କବାଣୀ ଦେଇଛି; ଯଦି ଏହାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଏ, ତେବେ ଫାନ୍ଦରୁ ପଳାଇବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଯିବା ପରେ ମାତ୍ର ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଜଗତ ରୋମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବାସ୍ତବରେ କ'ଣ ତାହା ଜାଣିବ। ସେ ନିରବଭାବେ ଶକ୍ତିରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି। ତାହାର ଶିକ୍ଷାମତଗୁଡ଼ିକ ବିଧାନସଭାମଣ୍ଡପରେ, ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ନିଜ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରୁଛି। ସେ ନିଜର ଉଚ୍ଚ ଓ ବିଶାଳ ସଂରଚନାମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଗୁପ୍ତ ଅନ୍ତସ୍ଥଳରେ ସଞ୍ଚୟ କରୁଛି, ଯେଉଁଠାରେ ତାହାର ପୂର୍ବତନ ନିର୍ଯାତନାମାନ ପୁନରାବୃତ ହେବ। ଗୁପ୍ତଭାବେ ଏବଂ ସନ୍ଦେହର ଅତୀତରେ ସେ ନିଜ ଶକ୍ତିବଳକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରୁଛି, ଯେପରି ସମୟ ଆସିଲେ ସେ ଆଘାତ କରି ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥସାଧନ କରିପାରିବ। ସେ ଯାହାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରେ, ତାହା କେବଳ ଅନୁକୂଳ ଅବସ୍ଥାନ; ଏବଂ ଏହା ତାହାକୁ ଏପରିକି ପୂର୍ବରୁ ଦିଆଯାଉଛି। ଆମେ ଶୀଘ୍ର ଦେଖିବୁ ଏବଂ ଅନୁଭବ କରିବୁ ଯେ ରୋମୀୟ ତତ୍ତ୍ୱର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ। ଯେ କେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ଏବଂ ପାଳନ କରିବେ, ସେ ଏହାଦ୍ୱାରା ନିନ୍ଦା ଓ ନିର୍ଯାତନାର ଭାଗୀ ହେବେ।" The Great Controversy, 563–581.